

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

— İnönü: «Silâhlı gençleri
tanımıyorum» dedi. —

— Gel, Paşa'ya bir tanışma
kokteyli verelim!..

Yılın Romanı
ŞEKERİ
ORTA
Bu sayıda

Seniye Dalgıç

Başka siyah biralara benzemeyen
halis siyah bira
Tuborg-Esmer

Böylesini hiç tatmadınız.

Lezzetiyle, içimiyle
yoğun köpüğü, hoş kokusuyla
Tuborg-Esmer
farklı bir siyah biradır.

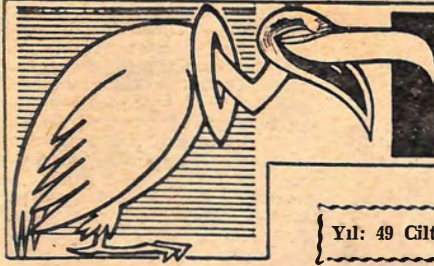
Acın bir şise.

Çıkarın keyfini
dünyaca meşhur bir siyah biranın.
Tuborg-Esmer'in.

TUBORG

*Tuborg
Esmer*

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 3 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 6 Ocak 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

TENCEREDE KAYNAYAN...

H AZRETİ Ömer, bir gece, veziriyle birlikte Mekke'de dolaşıyor. Bir evin önünden geçerken çocuk ağlamaları duyarak durmuş.

Merak etmiş ve pencereden içeri bakmış. Gördüğü manzara şu:

En küçüğü üç, en büyüğü on yaşlarında üç çocuk... Fakir bir oda... Yırtık-pırtık bir kilim... Kenarda eski-püskü bir şilte... Çocukların başında mahzun yüzü bir kadıncağız... Tam ortada bir mangal... Mangalın üstünde bir tencere...

Çocuklar:

— Anne açız, diye ağlıyorlar.

Kadın:

— Acele etmeyin evlâtlarım, daha pişmedi! diyor.

Hazreti Ömer, merak edip bekliyor.

Bir süre sonra çocuklardan birinin ağlaması-sızlanması duruyor; yavrucağ şiltenin üstünde sızıp kalmış... Ötekiler ağlamaya devam ediyorlar. Kadın bir yandan mangalı karıştırıyor, bir yandan da aynı sözleri söylüyor:

— Acele etmeyin evlâtlarım, daha pişmedi!

Çocuklar ağlaya ağlaya yoruluyor. Birisi daha uyuyakalıyor. Üçüncüsü ha kendinden geçti, ha geçecek...

Anne:

— Şimdi pişiyor evlâdım, biraz daha bekle.. diyor.

Sonunda üçüncü çocuk da uyuyor.

Ama o dakikaya kadar sabretmiş olan Ömer, dayanamayıp içeri giriyor ve kadına:

— Be kadın! diyor, bir saatten beri seni seyrediyorum. Çocuklar açlıktan ağlaya ağlaya uyudular. Sende analık yok mu? Neden yemeği vaktiyle pişirip vermedin? Neden görevini zamanında yapmıyorsun? Ne biçim yemek imiş ki bu, bir türlü pişmek bilmiyor?

Kadın hüznü yüzüyle Ömer'e bakıyor. Halife'yi tanımıyor, ama cevap vermekten de geri kalmıyor:

— Hangi yemekten söz ediyorsun?

— Tencerenin içindeki şu bir türlü pişiremediğin yemekten...

Kadın tencerenin kapağını açıyor:

— Bak! diyor.

Tencerede yemek-memek yok. Su kaynıyor ve ortasında bir taş...

— İhracatçılara nişan verildi. —

İTHALÂT NİŞANI!

Ömer:

— Peki, bu ne demek?

Kadın hiç istifini bozmadan, aynı soğukkanlılıkla:

— Pişireceğim bir şey yok, sırf çocukları uyutmak ve avutmak için böyle yapıyorum, daha doğrusu onları aldatıyorum.

Ömer:

— Senin adamın, bu evin erkeği yok mu?

— Bir kocam vardı, geçen muharebeye kaybettim. Bana da iş yok...

Ömer:

— Bu halini Halife'ye neden haber vermedin?

Kadın mahzun gözlerini Ömer'e dikiyor:

— Neden verecektmişim! Gel-sin kendisi görsün. Bir şehit karısı Halife'ye avuç açar mı?

Ömer utamıyor.

Müsade alıp ayrılıyor kadının evinden... Saraya geliyor, ambarı açtırıyor, bir çuval un çıkartıyor, sırtına vurup kadının evine doğruluyor...

Vezir, Ömer'in ardından koşup:

— Ya Halife, diyor, emret biz yollayalım çuvalı... Hiç koskoca devlet başkam sırtında un çuvalı taşır mı?

Ömer cevap veriyor:

— Halkın açlığını görmeyen ve bilmeyen devlet başkanı hamallık etmeye layıktır.

Bize masal gibi gelen eski hikâ-

yelerde, bazan acı bir gerçek bulunur. Vatandaşın sıkıntı çektiği yerde yöneticiler israfa kendilerini kaptırmışlarsa, ödenecek bir hatâ işliyorlar demektir. Sokaklarında işsizler gezen bir ülkede, tatlı işlerle milyonlar kazanan politikacıların varlığı, haksızlığı temsil eder.

Bugün halkın dilinde anlatılan, konuşulan, eleştirilen, tekrarlanan hikâye, sayın Süleyman Demirel ailesinin kısa sürede kazandığı milyonlardır. İslâmköy'ün fakir çocukları, kısacık bir zamanda, ihalede, banka kredisi-dir, projedir, arsadır diye büyük servetler edinmişlerdir. Yoksul İslâmköy'den çıkıp, bu kadarcık sürede bu kadar zengin olmak bir Başbakan ailesi için ne mâna ifade eder?

İslâmköy'ün çocuklarına, İslâmın kaynağından gelen yukarıdaki hikâyeyi hatırlatırız.

Bugün Türkiye'de çoğu evin tenceresinde sade suya çorba kaynamakta ve yavrular besinsizlikten süzülmemektedir. Böyle bir ülkede milyon üstüne milyon koymak bir Başbakanın ailesi için alkışlanacak bir iş midir?

Parlamento Süleyman Demirel'i affetmiş olabilir, ama Tarihin şuuru ve halkın vicdanı önünde Demirel biraderlerin yaptığı işi affetmek sanırız kolay olmayacak.

AKBABA

ARALIKTAN BİR BAKIŞ!

1970'i uğurladığımız şu günlerde, geçen yılın olaylarına topluca bir göz atalım isterseniz. Zira gelecekte bir şeyler ummak için, geçmişe bakmak gerek.

Eh, hamdolsun yıl da başladı. Şi gibi bittiğine göre, 1970'i özetlemek için son ay'ı olan Aralık'ı alalım ele:

İşte dört pazartesinin gazetelelerinden seçmeler:

«Toplum Polisi direnişe geçti.»

«Sağlık personeli genel direnme kararı aldı.»

«İzmir'li bekçiler direnişe başladı.»

«İntibaklara itiraz eden vali ve kaymakamlar direniş hazırlığına başladı.»

«711 TRT. görevlisinin hakları verilmezse, direnişe geçecekleri açıklandı.»

«Gazino, pavyon ve eğlence yerleri direnişe geçiyor.»

«Bütan gazı satıcıları direnme devam ediyor.»

Pelvan, pelvan acı şu garibanların haline.

Cihan şampiyonu Koca Yusuf musun mübarek?... Koskoca bir toplumu, bir kafakolla devirdin yere, tuş olmamak için millet direniyor ha bre!

KOMİSER:

— Bana bakın, dedi, dilenciyle herhangi bir akrababığınız falan var mı?

— Yok, dedi, uzun boylu ince yüz-lü adam.

Komiser kaşlarını çatarak:

— Öyleyse niçin yumruk vurdu-nuz belediye zabıta memuruna? di-ye sordu.

— Vurdum efendim, hem de tam alının çatına vurdum, o sırada ken-dimi kaybetmişim...

— Siz, belediyenin görevlerinden biri olduğunuzu bilmiyor musunuz, dilencilerle savaşmak?

— Biliyorum efendim.

— Pekiyi, niçin belediye zabıta memurunun bu dilenciyle cipe bindir-mesine engel olmadunuz, sonra da yumrukladınız adamı?...

— Yumrukladı efendim, yumruk-ladı, dedi belediye zabıta memuru, alını tutarak...

Uzun boylu, ince yüz-lü adam:

— Efendim, dedi, tüm terslik bu-günkü falımı okumamdan oldu. Keş-ke okumasaymışım. Benim alışkan-lığımdır efendim, her gün gazeteyi açtığım zaman ilk kez falımı oku-rum. Bugün sabahleyin de böyle yap-tım. Falımı okudum. Diyordu ki ia-limde, «Bugün size avuç açanları sa-kın geri çevirmeyiniz, onun karşılı-ğını göreceksiniz.» Efendim bende-niz memurum, bugünlerde birtakım söylentiler dolaşıyor, hükümet Per-sonel Kanununu uygulamayacak, yok efendim memurlar zamlı maaş alamayacaklar falan diyorlar. Ben de içimden dedim ki, ulan dedim, şu falın dediğini yerine getireyim, bakarsın benim bu sevaplarım yü-zünden Personel Kanunu ay başın-da uygulanır, hem kendime, hem de tüm memur arkadaşlarıma yar-dımım dokunmuş olur, dedim... İş-te bu niyetle çıktım sokağa. Daha sekiz on adım atmadım, hemen, iyi giyinmiş bir bay yanıma yaklaşa-rak:

— Bir dakika beyefendi, dedi.

— Buyrun, dedim.

Cebinden bir yığın makbuz çıkar-dı:

— Acaba, dedi, Öksüz ve Yetim Çocuklara yardım edemez misiniz?

Eh, biz falı okuduk ya:

— Hayhay kardeşim, dedim, he-men adama beş lirayı uzattım...

HAYIR SAHİBİ VATANDAŞ

MUZAFFER İZGÜ

Biraz yürüdüm, bu kez iyi giyin-miş bir bayan yolumu kesti:

— Bir dakika bey kardeşim, dedi.

Ben zannediyordum, bana yol fa-lan soracak, ama hemen baktım ki, o-jeli tırnaklarının arasında bir mak-buz tutmaktaydı:

— Bu makbuzlar, dedi, Dul Kadın-ları Koruma ve Hayatla Başarılarını Sağlama Cemiyetinin makbuzları, a-caba herhangi bir yardımda buluna-maz mısınız?

Hemen elimi cebime atıp:

— Hayhay, dedim ve uzattım bir beş lira.

Kadın makbuzu yazarken, kıkır-dayarak:

— Ben de dulum, dedi. Kocam-dan ayrıldım. Şimdi kendimi bu ulvi işe adadım.

— Çok güzel, çok güzel, dedim.

— Ama bazı erkekler var ki, yan-lış anlıyorlar, bana daha büyük pa-ralar teklif ediyorlar, anlarsınız ya...

— Vay terbiyesizler vay...

— Teklif ettikleri, beşyüz lirayı geçmiyor, hiç olur mu ama, değil mi beyefendi?

— Elbette olmaz...

Yürümeye başladım, kadın arkam-dan seslendi:

— Altyüz liraya olur...

Kendi kendime:

— Ne denli fedakâr bir kadınca-ğız, dedim, dul kardeşlerini kurtar-mak için nelere katlanıyor...

Neyse komiser bey, tam vapura bineceğim, önde kumbaralı bir ço-cuk, ardında, sık giyinmiş yaşlı bir kadın:

— Bir dakika beyefendi, dedi.

Anladım, hemen cebimden bir ikibuçukluk çıkararak kumbaraya attım. Sonra sordum:

— Bu nereye yardım?

Yaşlı kadın:

— Kimsesiz İhtiyarları Koruma Derneği'nin, dedi...

Vapura girdim. Girmemle beraber, daha kapıda sakalı bir adamla bu-run buruna gelmem bir oldu:

— Bir dakika gardaşım efendi, dedi. Allah elden ayaktan düşürme-sin, insan bu dünyada da, öteki dün-yada da amelinden sorumludur. Öte-ki dünyaya geçtiğin zaman sana ilk iş, dünyada neler bırakıp, neler bırakmadığını soracaklar Allah go-rusun, bir şeyler bırakmadım di-yen gullarını ve de onları affetsin...

— Elindeki makbuzlar nerenin? dedim...

— Vallaha bak, dedi, valilik mö-hürü üzerinde, gaymakamlık möhü-rü üzerinde, bizim köv miktadının möhürü tizerinde...

— Sen yardımın yerini söyle!

— Söyleyecem, aklına bi şey gel-mesin diyerekten ilkin bunları gös-deriyorum. Bu makbuzlar, Diyarbe-kir ilinin, Silvan gazasının, Solkan köyünün... Hadi gardaşım davran keseye, senin de bir daşın bulun-sun ümmeti müslümanın namaz gıl-dığı camide...

Efendim tabii hemen gene sabah-ki falım ve de arkasından Personel Kanunu geldi aklıma, adama beş li-rayı toka ettim... Oturdum vapurda bir yere... Henüz vapur yürüyeli beş dakika olmamıştı ki, büyük bir de-likanlı:

— Sen yardımın yerini söyle!

— Söyleyecem, aklına bi şey gel-mesin diyerekten ilkin bunları gös-deriyorum. Bu makbuzlar, Diyarbe-kir ilinin, Silvan gazasının, Solkan köyünün... Hadi gardaşım davran keseye, senin de bir daşın bulun-sun ümmeti müslümanın namaz gıl-dığı camide...

Efendim tabii hemen gene sabah-ki falım ve de arkasından Personel Kanunu geldi aklıma, adama beş li-rayı toka ettim... Oturdum vapurda bir yere... Henüz vapur yürüyeli beş dakika olmamıştı ki, büyük bir de-likanlı:

— Sen yardımın yerini söyle!

— Söyleyecem, aklına bi şey gel-mesin diyerekten ilkin bunları gös-deriyorum. Bu makbuzlar, Diyarbe-kir ilinin, Silvan gazasının, Solkan köyünün... Hadi gardaşım davran keseye, senin de bir daşın bulun-sun ümmeti müslümanın namaz gıl-dığı camide...

Efendim tabii hemen gene sabah-ki falım ve de arkasından Personel Kanunu geldi aklıma, adama beş li-rayı toka ettim... Oturdum vapurda bir yere... Henüz vapur yürüyeli beş dakika olmamıştı ki, büyük bir de-likanlı:

— Biraz beni dinler misiniz abla-lar ağabeyler? diyerekten konuş-maya başladı... Muhterem abla-larım a-gabeylerim... Hepiniz bilirsiniz ki, tahsil bir insan için çok önemli bir şeydir. Eğitimden yoksun uluslar, hepsi geri kalmış uluslardır. Bir u-lus, her şeyden önce teknik eleman-larıyla övünerek, onlarla başarı sağ-lar. Teknik elemanı olmayan bir u-lusun, iki kolu da yok gibidir... Ça-ğımızda, hangi ulus teknolojiye iler-lemişse, diğer ulusları emri altına almıştır... Ablalarım ağabeylerim, sözü uzatmayalım, sizlerden biraz sonra makbuz karşılığında para top-layacağım. Bu paralarla bir yurt bi-nası yapılacak ve bu binadan bin-lerce teknik adam yetişerek Türki-ye'nin dört bir bucağına koşacak-tır... Yapacağınız yardım, bu mem-leket içindir, daha doğrusu sizler içindir...

Bağırdım komiser bey:

— Gel delikanlı, benden ön lira, dedim...

Neyse efendim, ben vapurdan in-dim, bir dolmuşu bindim... Verdim dolmuşunun parasını, geriye elli kuruş alacağım var. Dolmuş şöförü:

— Ağabey, bu elli kuruş şu kum-baraya atayım mı? dedi.

— Yardım mı? diye sordum.

— Evet, yardım, dedi. Bizim ma-halle takımı olan Gündüz Spor var da, ona yardım ağbi... Mahallenin tüm dolmuşlarına koydular bu kum-baralardan... Evvelallah biz de elimizden geleni yapıyoruz... Belki o-zim çocuklar bu yıl öndördüncü li-ge giremezler ama, zannediyorum gelecek yıl, öndördüncü ligin fıstığı yeşil grubuna girerler... İçlerinde bir Kırkayak Yaşar var ki ağbi, sor-ma, dinime imanına geleceğin Pe-le'si...

Efendim, durağıma gelince, indim dolmuştan, daireye doğru yürüldüm. Daha kapıda, eski arkadaşlardan bi-ri beni yakalayiverdi:

— Vaay, dedi, iyi ki gördüm seni ..

— Hayrola?

Cebinden biletler çıkardı:

— Bizim Dayanışma Cemiyetinin eşya piyangosu, al bakalım şunlar-dan bir tane...

Eh, yardım yardımdır dedik ko-miser bey, tuttuk on kâğıt verdik, bir bilet aldık... Çıktım yukarıya, masama oturdum. Biraz sonra önde müdür bey, arkada bir yığın sık gi-yinmiş erkek, kadın, odama geldi-ler. Müdür:

— Ahr ahr, diyordu benim için. Sonra bana sordu: Kaç tane olsun?

— Ne müdür bey? dedim.

— Bilet canım, arkadaşlar bir sün-net düğünü yapacaklar mı da, o ge-ceye de tam bir tane ses sanatkarı, bir tane de film yıldızı katılacak-mış...

Ne diyeyim komiser bey:

— Beş tane olsun, dedim.

Sarışın bir kız, beş bileti elime tutuştururken:

— Elli lira beyefendi, dedi...

Gerçi efendim, bu elli lirayı ver-mek benim için çok güç oldu ama, n'aparsınız ki işin ucunda fal ve Personel Kanunu vardı... İçimizden, sevap dedik, memlekette sünetsiz çocuk kalmasın, dedik, kendimizi a-vuttuk...

Öğleye doğruydum efendim, bir bak-tım içeriye bizim küçüğün okul mü-dürüyle birileri daha girdiler... Se-lâm, şu, bu, ardından konuya geç-tiler:

— Efendim, sadece vellerimizi ge-ziyoruz, acaba Okul Aile Birliğine yardımda bulunamaz mısınız? ded-i-ler.

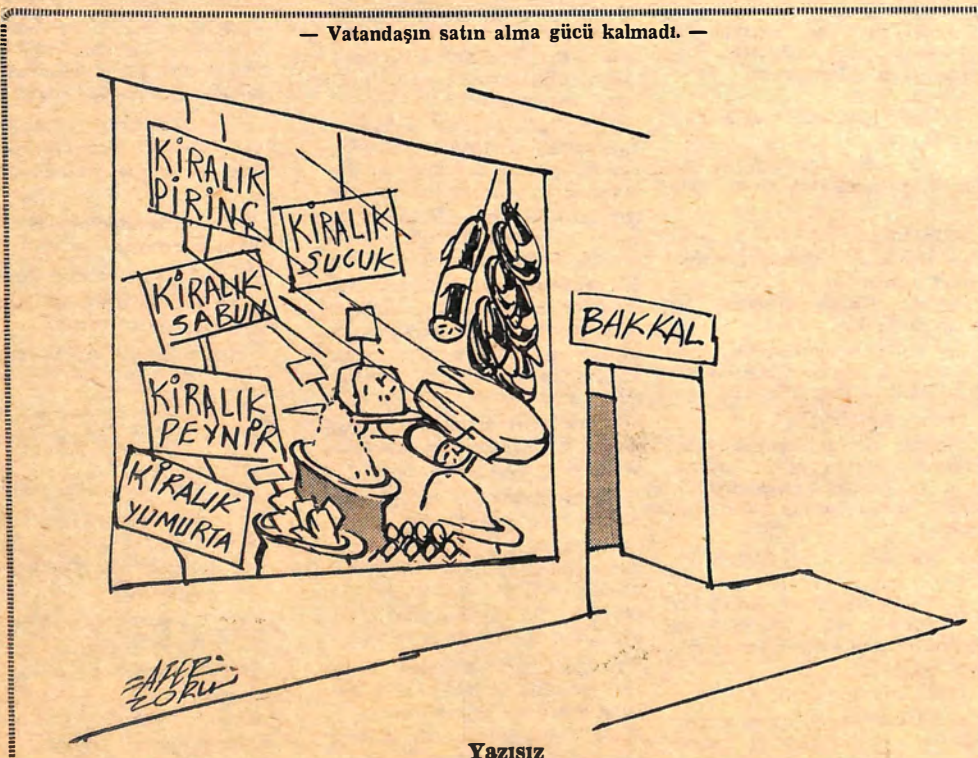
Eh, gelin de bulunmayın efendim, hiçbir şey olmasa, işin içinde bizim çocuk var. Uzattım bir beş lira:

— Aaa, dediler, biz diledik gel-dik, vallahi on liradan aşağı alma-yız.

— Olsun, dedim ve uzattım bir beş lira daha...

Onlar gittikten sonra, bizim hade-me girdi içeriye, bir makbuz uzattı:

— Vatandaşın satın alma gücü kalmadı. —

Yazısız

5

Hesaplar benden

VEDAT SAYGEL

SON beş yılın hesabını verememek korkusuyla uykuları kaçınlara müjde: Artık alınız açık, yüzünüz pak huzur içinde yaşayabilir, dilediğiniz an yeni yeni borçlar, yeni yeni krediler alabilirsiniz. Zira yulbaşı gecesi üç beş arkadaşla şeytana uyup gittiğimiz ikinci sınıf gazinoda, işletme Vergisiyle birlikte sizin hesabı da ödeyiverdim.

Bunu nasıl yaptığımı siz sormadan, durun kendim anlatayım:

İçki için, «Kâfir şisede durduğu gibi durmaz» derler ya, bizim hovardalık yapmamıza da o kâfir sebep oldu işte!

Boğaz'ın dondurucu ayazına karşı aç karnına tuzlu fısıklı iki şişe votka! Birayı çekince, kafayı bulmuşum! Derken elimi şakağıma dayayıp, gözlerimi yummuşum... Eee, ayazda uyunur mu? Soğuk alırken, şarkı dinlerken üzerinize âfiyet biraçek! Başbakan olmuşum!

Yalanım varsa gençliğimin hayrını görmeyeyim, ne olduğumu anlamadan:

— Hesap! dediler.

Kimsenin hesabını ödeyecek halimiz yok ya, arkadaşlara ayıp olmasın diye elimi bütünlüğe hasret çeken cebime daldırıp bozuklukları çıkardım.

— Sok onları cebine, dediler. Biz senden gazinoda yiyip içtiklerinizin hesabını istemiyoruz.

— Ya ne istiyorsunuz?

— Son beş yılın hesabını...

Hay Allah... Yeri mi?... Az önce uydurma bir hayat hikâyesi anlattığın, servetin, zenginliğin üzerine çeşitli palavralar attığın arkadaşlarının yanında son beş yılın sefalet tablosunu çiz, rezil ol!

Eğilmelerini işaret edip, sır vermiş gibi uzandım kulaklarına:

— Son beş yılının nesini anlatacım?... İki kere işten atıldım, dört beş kere ıcraya verildim. Bir kere sinde ev sahibim tarafından eşyala-

rım kapıya yığıldı...

— Soytarlığı bırak da, vereceksen şu hesabı doğru dürtüst ver, diye diklendi biri. Unutma ki, şeydesin!

— Nerdeyim?

Bir «Âli» si var ama, Babıâli mi dediler, Divanı Âli mi anlayamadım.

— Nerde olursak olalım arkadaş, dedim. Sordunuz, söylüyoruz işte. Madem dinlemeye gönlünüz yok, ne diye soruyorsunuz?

İstedikleri, benim son beş yılının hesabı değil mi?

— Ya kimin?

— AP'nin iktidardaki beş yılının hesabını istiyoruz senden! Biliyorsun usulsüz dağıtılan krediler var, eş dost hayırmalar var, devlet malını yağma etmeler var, yurt dışına kaçırılan milyonlar var. Ayrıca topluluk olayları var, kanunsuzluklar var, işlenmiş fakat örtbas edilmiş suçlar var, suçluları bulunmamış cinayetler var. Bütün bunların hesabını ver bakalım!

— Yoo, dedim, benden kapık işlemez! O saydıklarınızın sorumluları kimlerse hesabını onlardan sorun.

Sinirlenen biri:

— Yahu sen bizden değil mısın, dedi. Vatan sevgisi, millet aşkı yok mu sende?

— Var.

— Var da neden kıvırıyorsun? Baştakilerden hesap sorulduğu, bir şey istendiği cumhuriyetimizin hangi devrinde görülmüş? Ülkedeki kurulu düzene alışmadın mı hâlâ?

— Alıştık ama...

— Öyleyse neden inat ediyorsun? Diyelim hükümetin yanlış harcaması politikası yüzünden bütçe açık verdi. Sorumluları mahkemeye mi verilir? Zarar ziyan kendilerine mi ödetilir?

— Yoo... Memlekete hizmet fashi-na girer böyle şeyler.

— Peki, ne yapılır?

— Halktan türlü şekilde toplanan paralarla açık kapatılır.

— Hah şöyle... Diyelim sel, yangın, deprem gibi felâketler sonunda yüzlerce vatandaş evsiz kaldı. Baştakiler ne yapar?

— «Üzüntümüz büyüktür, ama millet daha iyisini yapar» gibi nutuklar atar!

— Hah, demek ki iktidarlar hizmet eder, zarar ziyanı millet öder! Şimdi iktidarda geçen şu beş yılın hesabını ver de, gidelim artık.

— Aman brader, dedim, öyle kolay kolay verilecek hesaplardan olsa, vereyim. Siz gene kendilerinize gidin.

— Verirsin, verirsin...

— Vallahi veremem!

— Haydi, dedi biri, cimriliği bırak. Kırk yılda bir yönetici büyüklüğünün hesabını ödesen günaha mı gidersin?

— Altından kalkamam brader.

— Kalkarsın kalkarsın...

Ay, şakkadık bayılacağım! Elleri-nden kurtulmak için «Zararın neresinden dönmek kârdır» diyerek bir teklifte bulundum.

— Hiç değilse Alman usulü olsun. Herkes kendi hissesine düşeni ödesin.

— İnadi bırak da, gel şu işe he de, diyerek dikildiler tepeme.

— Canım, millet dediğiniz sadece bir ben miyim? Başkası yok mu?

Varmış ama, memlekette başkalarının hesabını ödemeye benim kadar meraklı olanı yokmuş.

— Biz araştırdık da geldik, dediler. 1965 sonlarında pardesti alan bir arkadaşına kefil olmuşsun, taksitleri kendin ödemişsin. 1966 baharında yeni evlenen bir arkadaşına taksitle yer muşambası almışsın, kefil olmuşsun, hesabı kendin vermişsin. 1968'de...

Heriflerin çenesinden baktığımdan mı, eski hovardalıkla mı hatırladığımdan mı bilmem:

— Pekâlâ, dedim, iktidarın beş yıllık hesabını da biz verelim.

— Hah şöyle... Sorduklarımıza birer birer cevap ver öyleyse: Biliyorsun, yakınlarına çıkar sağlama diye bir iddia var. Aileniz fertlerinin beş yılda sıfırdan milyoner olduklarını söylüyor. Bunu nasıl izah edebilirsiniz?

Bir vatandaş olarak açıklatan sürenen ailem fertlerini içim titreyerek düşünürken, bir Başbakan pozu ile cevap verdim:

— Memlekete hizmet suç mu? Kim uyduruyor bunları? Bildiği bir şey olup da bildiklerini söylemeyen alçaktır! Böyle şeyler böyle yerlerde konuşulmaz. İşte er meydana... Çık-sınlar mindere, ister başa gürleş-sin, isterlerse başaltında tutuşalım! Yenilen terketsin er meydana. Bir daha da böyle şeyler söylemesin!

— Pekâlâ, dediler. Bazı devlet ar-salarının düşük fiyatla yakınlarınız tarafından paylaşıldığı söyleniyor. Bu konudaki savunmanız?...

— Yukarda da belirttiğim gibi külliyyen yalan! Kimmiş bu ar-saları alanlar? Kim vermiş? Devletin bir kısım vatandaş arsında alışverişin her türlü olduğu olur. Veren devlet, alan millet... Bir Başbakan olarak kaldeleri çiğneyip, ticaret hürriyetine engel olabilir miyim? Böyle bir şey yaptığımda her şeyden önce Anayasayı çiğnemiş olurum. Anayasanın çiğnenmesi ise millet vicdanında ne büyük yaralar açtığı meydanda... Bana bunu zorla yaptıramazsınız. Anayasayı zorla çiğnetemezsiniz! Ne biz yaparız bunu, ne başkasına yaptırırız. Canımızla, kanımızla rejimi ve Anayasayı korumaya sonuna kadar kararlıyız!

— Yakınlarınıza verilen krediler...

Hemen lâfi kaptım ağızlarımdan:

— Bunu neden bana soruyorsunuz? Ben mi verin demişim? Demişsem dediğimi ispat etsinler. Kime emir vermişim? Kime bir Başbakan olarak kredi açılması için yazı göndermişim?

— Biraz da toplum olaylarına dönelim: İktidarınız döneminde öğrenciler arasındaki çatışmalar büyütükçe büyümüş, günümüzde adamakıllı kontrolden çıkmıştır. Hükümet otoritesini kaybetmiş, yurttan sükûneti sağlayamaz hale gelmiştir. Bunun sorumlusu ise, en önce sizsiniz!

Belli şarkılarla doldurulmuş bant gibi okumaya başladım:

— Ben mi söylemişim öğrencilere birbirinize girin diye? Ellerine silâhı sopayı ben mi tutuşturmuşum? Madem rejim olarak demokrasiyi benimsemişiz, olacaktır elbet. Kavgada da olacaktır, dövüş de...

— Trafik kazaları...

— Vallahi iktidara geldığımız beş yıl zarfında hiçbir şoföre kazı yapın demedik. Dediniz diyen çıkarsa bunu ispat etmek mecburiyetindedir. Sonra madem cadde var, araba var, kaza da olacaktır.

— Piyasadan yok olan maddeler...

— Tüccarı topladık, «Pahalılık yaratmayın» dedik. «İstif etmeyin» dedik. Dinlemediler. Kabahat bizim mi? Kime aksini söylemişiz? Kime arkadaş beş liralık malı elli liraya sat demişiz? İnsanda biraz vicdan olmalı... Bu türlü yalanlarla memleket kurtulmaz.

— İşsizlik ve parasızlık sizin zamanınızda had safhaya gelmiş.

— Yalan! Hem de kuyruklu yalan! Göstersin bunu söyleyenler, hangi fabrikayı kapatmışız? Kimi işten çıkartmışız?

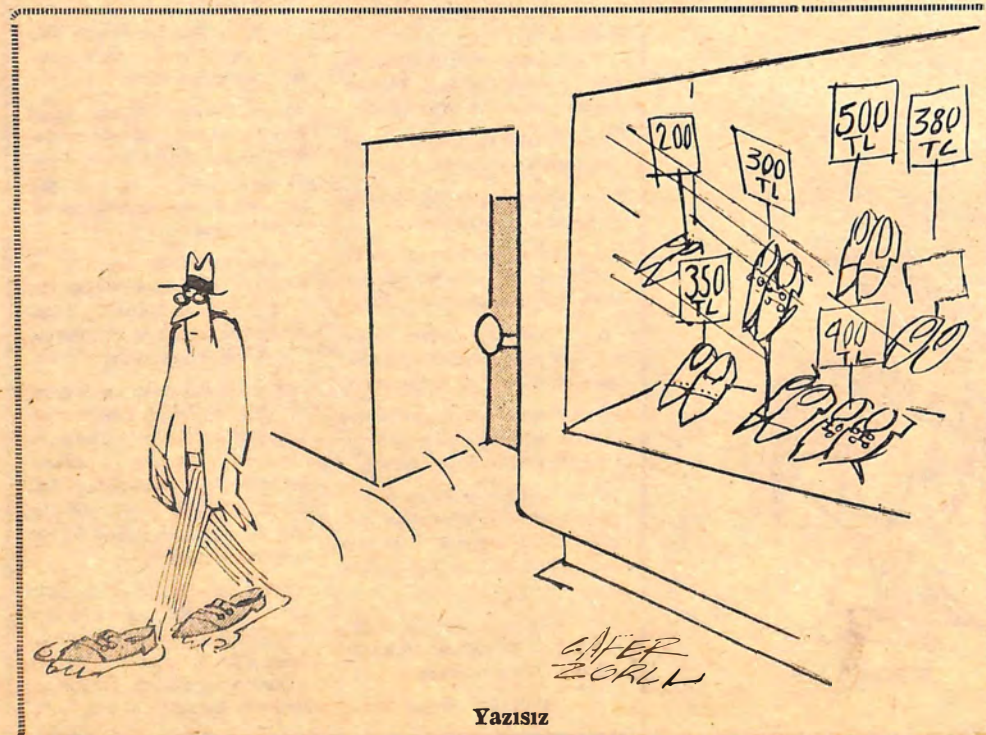
Karşımdakiler:

— Vurgun, soygun, iltimas, rüşvet, derken alıştığım üzere:

— Bu kadar yalanın bir araya geldiği yerde ben duramam! deyip ayağa fırladım, pardestimli giyerek kendimi dışarı attım!

Ayıldığımda, kaldırımların üstünde yarı donmuş bir haldeydim ama, içim rahat. Bir gecede hem gezmiş, hem içmiş, hem de iktidarın biriken beş yıllık hesabını bir kalemde vermiştim!

Vedat SAYGEL

Yazısız

Başkent

HAFTALIK MİZAHİ GÜDÜMSÜZ GAZETE

Hazırlayanlar:
ALİ ÖRSAN ÖYMEN
ALİ ÖZOĞUZ

BOL PARTİLİ, BOL ÇAMURLU VE BOL «TİK» Lİ BİR ANKARA

ANKARA'da havalar yeni yıl la birlikte iyice bozuldu. Kar çamura dönüştü, arabalar zincir taktılar, zincir çıkardılar. Takmayanlar Çankaya yoluşunda yaya kaldılar, çıkarırlar çamura battılar. Personelzedeler kömür kuyruşunda sıra beklerken, kimi yakacak çıra bulamadı; kimi yılbaşı çamını Sakarya Caddesi hamallarının sırtına yükletti... Yılbaşı gecesini kimi hindi kızartmasıyla, kimi yüzde kırk zamlı Süleyman hapıyla geçiştirdi... Noel Baba her semtte çeşitli kılıklarda görüldü. Kimine bol miktarda banka kredisi, yatırım indirimi; kimine yeni vergi, zam ve kazık getirdi torbasıyla. Yılbaşını eğlence yerlerinde geçirmek isteyen bazı haddini bilmezler hesap pusulalarının karşılığını ödeyebilmek için ceketsiz pantolonsuz kaldılar. Bir dargelirli Ankaralı işletme vergisi pusulasıyla edep yerini örterek maksi ve midi modasına meydan okudu.

Yılbaşında başkente kar yağdı, çamur yağdı, zam yağdı, vergi yağdı ve bu arada sanki eskileri yetmiyormuş gibi bir de yeni parti kuruldu. Amipler nasıl birbirinden koparak çoğalırsa, başkent demokrasisinde de siyasi partiler aynı süreç içinde üremeye devam ediyor. Adalet Partisi içinden çıkanlar ve çıkarılanlar «Demokratik Parti» yi

kurdular. Muarızları önce partinin adına bozuldular, «tik» i var diye... «Yok efendim, dediler Adalet Parti Sosyalistik Parti nasıl olmazsa, demokratik parti de olamaz!»

Özetle, yeni partinin estetiğini antipatik buldular. Oysa bizce demokrat'ın «tik» i kadar normal bir şey olamaz başkent Ankara'da... «Ankara politiktir» demiş-tik ve «poli-tik» in de «çok tikli» anlamına geldiğini söylemiş-tik. Ankara'nın her bi şeyi tikli... Partisi neden tiksiz olsun!

Ö. Ö.

BAŞKENT'TEN HABERLER

EINSTEIN DUYMASIN, BİR DAHA ÖLÜR!

Meğer parlâmentoda ne değerler varmış da hiç haberimiz olmamış. Akbaba'nın beşiginden her hafta söylediğimiz parlâmento ninnilerinin ne kadar haksız olduğunu geçen hafta Bütçe Karma Komisyonu müzakereleri sırasında anladık ve mahcup olduk.

Meğer uçakları onbin metreden düşürecek roketlerin mucidi bir parlâmento üyesiymiş. Meğer canlı torpil, kelebek uskur ve süper relati-viteyi keşfeden bir milletvekilimış. Meğer kurşun geçmez camların mucidi saygı değer bir parlâmenter-

miş... Ve parlâmentonun bu Einstein'ı Birlik Partisi eski milletvekilleri Hüseyn Balan'mış da şimdiye kadar hiçbirimizin haberi olmamış...

Müttevazi Balan, Savunma Bütçesinde söz alıp yeni keşifleri için Bütçeye ödenek ayrılmasını istememiş yine de hiç haberimiz olmamacakmış...

«Bugüne dek açıklamadığım süper relâtivite nazariyemle Einstein'ın ulaşamadığı bir noktaya vardım. Güneşten gelen ışınların canlı olduğunu, aslında güneş diye varlık bulunmadığını ve de güneşin ışınlarının merkezi değil mihraklı olduğunu keşfettim.»

Balan'ın bu sözleri Meclis tutanaklarına aynen böyle geçti... Einstein duydu mu, bilmiyoruz ama; tutanaklar eline bir geçse her halde mezarından kalkar ve soluğu bizim parlâmento'da alırdı.

Milletvekili Balan daha neler keşfetmemiş ki. Zirhlı araçlarda kullanılacak ve ateş gücüyle hareket kabiliyetini çoğaltacak kurşun geçmez pencere... Ve Savunma Bütçesine 800 bin liralık tahsisat ayrılmasını istediği roket projesi...

Bütçe Karma Komisyonu üyeleri Balan'ın konuşmasını büyük bir ilgiyle dinledikten sonra ödenek ayrılması teklifini hep beraber el kaldırarak reddettiler...

Çünkü, bizim parlâmentoda o kadar çok roket atılıyor ki, bu roketleri 10 bin metreden düşürecek bir proje ne çapta olursa olsun her halde etkisiz kalır!

HAVA SAATİ

Mucitler hep parlâmentodan çıkacak değil ya. Parlâmento dışı muhafefet de boş durmuyor. Saatlerin navaiyatla geçtiğini gören Süleyman Yılmaz adında Ankaralı bir amatör elektronikçi beş vakit ezan okuyan ve hava ile çalışan bir saat yaptı. Bunu duyan maliyeciler hemen yeni vergiler listesine bir yenisini daha ilâve ettiler:

«Hava ve hava ile çalışan, beş vakit ezan okuyan saat vergisi.»

KOÇLAR YANYANA

Yeni partiler kurula dursun, adı yeni, kendisi eski Yeni Türkiye Partisinin başı dertte. Genel merkez binasının aylık kirasını ödeyemiyorlar. Genel Başkan Tahsin Bangoğlu Menekşe Sokaktaki Genel Merkez binasının kirasını bu ay da ödeyemeyince soluğu İstanbul'da Vehbi Koç'un yanına aldı.

Milyonluk Koç, vere vere beşbin liracık vermiş. Beşbin lira ne ki devr-i devallıyonda?...

Fakat Bangoğlu yine de memnun. Bol miktar da öğüt vermiş Koç amcası:

«— Güven Partisiyle birleşin, demiş. Kuvvet birlikten doğar.»

Ve Fezyioğlu'nu methetmiş.

Eh, ne de olsa adamın soyadı KOÇ. Güven Partisinin amblemi de Koç... İki koç yanyana, dayanabilir misin?...

Politika gözlüğüyle, parlâmento sözlüğü

— E —

EGEMENLİK — Sadece Meclis Genel Kurul salonunun kürsiye bakan yakasında «ulus» a ait olduğu belirtilen yazı.

EFEKTİF — Önemli oylamalarda egemenliği sağlamak için kulliste başvurulmuş bankacılık işlemiyle ilgili bir tâbir.

EFSENE — Kalkınan Türkiye Edebiyatının nevi.

EGZOZ — Parlâmentoda seyrircilere ait olan arka kapı.

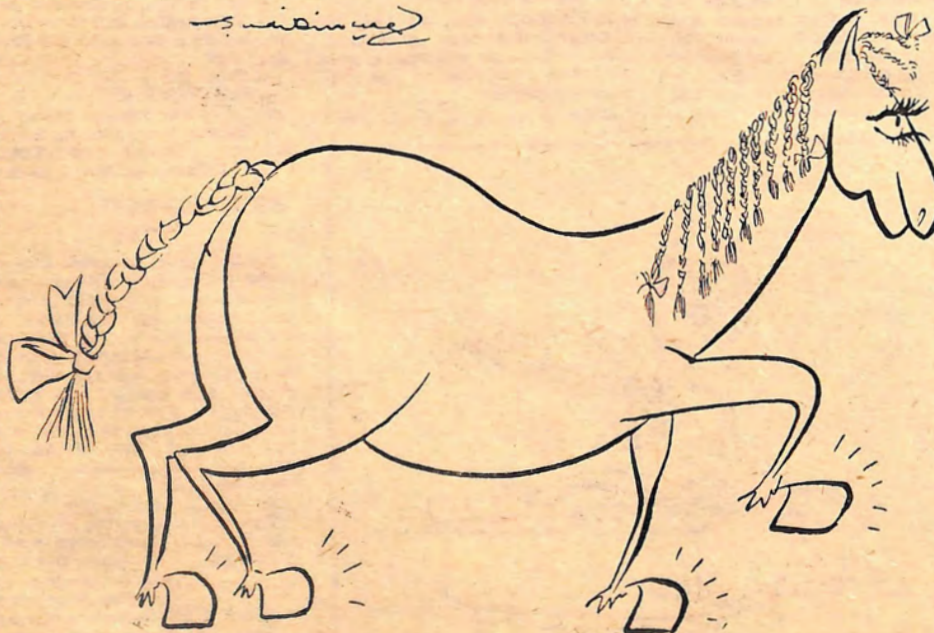
EGİTİMLİ — Karşısındakinin bağırmasını iki ton fazlasıyla bastırabilme yeteneğine sahip milletvekili.

EKİM — Tohumların ekildiği veya seçimlerin yapıldığı ay. Hasat, birincisinde altı ay, ikincisinde dört yıl sonra yapılır. Birincisinde hava şartları, ikincisinde ise Hava Kuvvetleri etkendir.

EKLEMBACAKLILAR — Birbirine eklenmiş halkalardan meydana gelen yeminliler grubu.

EKSİ — Aritmetikte çıkartma işaretinin adı. AP. Grubunda Başbakanı sadakatsizliğin işareti.

EKSPRES — Mebus maaşlarının parlâmentodan geçiş hızı.

CICI DEMOKRASİ!

SİZİN İÇİN

Alışkanlık!

AVUKATLAR :

ÇOCUK VE KANUN

«Nikâhsız birleşmelerden doğan çocukların tesciline dair» kanunlara dadanan Şükrü Ağa, bu yolla nikâhsız eşlerinden olma bir kaç çocuk kaydettirmişti. Fakat bir çocuğu okul çağına gelip de son çıkan kanunun yürürlük müddetinin bittiğini nüfus memurluğundan öğrenince dava açmaktan başka çare bulamadı.

Duruşmaya bakan hâkim, böyle dava olamayacağını, çocuğu kaydetmenin imkânsız olduğunu söyleyince, Şükrü Ağa:

«— Hâkim bey! Bunun kanunu vardı, ben o kanunla üç beş usak (çocuk) kaydettirmiştim. Bunun kanunu nic'oldu?» deyince, nüktedan bir insan olan hâkim:

«— Amaaann Şükrü Ağa!... Senin usaklarına kanun mu dayanır?» diye cevabını yaptırdı.

Avukat Şahin KUTLUĞ
İzmir Cad. 17/7, Kızılay/Ankara

HUYLU

Köylünün biri, yeni aldığı traktörü ile tarlasını sürerken, makine çamura saplanır. Uğraşır uğraşır çıkaramaz. Komşular yardıma gelirler, fakat onların çırpınmaları da bir işe yaramaz.

Yorgunluktan kolu kanadı düşen Süleyman efendi, traktörün sahibi İsmail'e sorar:

— Gücü de kötü değil haa... Sen motoru çalıştırdıkça goca tekerler nasıl da eşeledi yerleri!...

— Tabii eşeleyecek, der İsmail. Gücü, otuzaltı beygir!

Otuzaltı beygirden birden şu küçük motora nasıl sığdırıldığına akıl erdiremeyen Süleyman efendi makinenin sağından bakar, solundan bakar:

— Onca beygiri toplamışsın neye yarar, biri huylandı mı, işte böyle hepsinin birden inadı tutar, deyip işin içinden çıkar!

Hâkim, Ali Civan YÜCEL
İNEBOLU

ASKERLER :

A D R E S

Kore'de Türk Tugayı, Amerikan Piyade Tümeninin yanında ihtiyatta iken Mehmetçik, bu sarışın adamların konuşmalarından «Yes — No — Go — Tenkyu» gibi bir kaç kelime İngilizce de öğrenmişti.

Tugay bölgesinin ilerisinde uzanan yol güzergâhının nihayetine doğru, Birleşmiş Milletler Ordusunun hizmetine bir de PX (Amerikan Ordu Pazarı) açıldığı günlerdi.

Bizim Mehmet'lerden biri nöbetçiye, içinde dört Amerikalı bulunan bir cip gelir. İngilizce bazı şeyler söyleyip, bazı şeyler sorarlar. Konuşma içinde sık sık geçen «PX» deyiminden Mehmet çık, bu gâvurcukların Ordu Pazarını aradıklarını anlar. Başlar ne yapacağını düşünmeye... Tarif edecek ama, dil bilmiyor ki. Üstelik yolun solunda bulunan PX'e giderken, sağda sapılmaması gereken iki de sokak var. Çaresiz, yüzünü yol istikame-

tine çevirip, sağ koluna pat pat vurarak başlar Amerikalılara yol tarif etmeye:

— Go, go, go... Sonra no go! Birinci sokağı geçtiniz mi geçtiniz, tekrar go, go, go... Atla karşıya...

Sol koluna güm diye vurup bağıır:

— İşte PX!

Amerikalılar teşekkür edip giderler Biz, bu tarifle adamların garanti kaybolacaklarını umarken PX'i bulup, işlerini görüp dönmeler mi! İşin garibi bizim Tugayı ziyarete geldiler, Mehmetçiğin pratik zekasına hayran kaldıklarını belirterek:

— PX'i kaç milletin askerine sorduksak, hiçbirisi bu kadar doğru, bu kadar kısa tarif edemedi, dediler.

Tunçay DEMOKAN
İs. Kd. Yzb. Kolordu Panel
Köprücü Bölük Komutanı
Hıca/ERZURUM

DIŞÇİLER :

PARASI MÜHİM DEĞİL

Türk köylüsünün saf ve temiz olduğundan bahsediyor, hakkını aramadığından söz ediyorduk.

— Vur ensesine, al ekmeğini ağzından, dedi bir arkadaş.

— Köylüyü şartlamışlar, dedi bir diğeri. Devlet dairesine, biraz deril toplu bir yere girdi mi, bizim köylü ne yapacağını şaşırır.

Diş tabibi arkadaş:

— Bakın, dedi, ben size başıma gelen bir olayı anlatayım:

Arkadaşın anlattığına göre, bir cumartesi günü kasabanın pazarı olduğu için muayenehane hınca hınç doluymuş. Öyle ki, arkadaş diş çekmeye yetiştiremiyor. Kapının önünde de köylü kıyafetli, kasketli biri dikilip duruyormuş. Sırası gelen girmiş, diş çekilen gitmiş, aradan iki saat geçmiş, adam hâlâ bekliyor! Müşterinin ardı arkası kesilecek gi-

bi değil. Arkadaş bakmış ki, sonradan gelenler bile çoktan gittiği halde köylü kapıda bakınıp duruyor:

— Gel hemşerim bakayım, demiş.

Almış adamı içeri:

— Otur.

Oturmuş.

— Aç ağzını.

Açmış köylü.

Bizim arkadaş uzatmış başını ki, ön azılarından birinin dibi kara... Basmış morfini:

— Yan odada beş dakika bekle, demiş.

Zamanı dolunca da sökmüş almış azı dişini, koymuş köylünün avucuna:

— Haydi geçmiş olsun.

Köylü avucu açık, bir dişe, bir arkadaşına bakıyormuş aptal aptal. «Her halde parası yetmeyecek, mahcupiyetten söyleyemiyor» diye düşünmüş arkadaş:

— Zararı yok canım, demiş, önem-

— Bu İşletme Vergisi elimizi kolumuzu bağladı memur bey!...

li değil. Uğradığında bırakırsın ücreti. Adam hâlâ şaşkın:

— O değil bey, demiş, ben falan köyden geliyorum. Ağanın takma dişleri oldu mu diye soracaktım. Yoksam benim dişim heç ağrıyormu du.

Günler ÖZSÜLE

Lise İngilizce Öğ. — Bandırma

ESNAFLAR :

PAZARLIK TAMAM AMA...

Bizim mahallenin bir eskicisi vardır. Yusuf efendi. Konuşkan, bilgili, nüktedan... Bütün mahalleli tanır ve herkes tarafından sevilir.

Geçenlerde bizim evin önünden geçerken çağırıldı. Eski pantolonu verip, bir plâstik kova almak istiyorduk. Pazarlık pazarlık, orta boy bir kovada anlaşıktı. Kovayı verdi, pantolonu aldı, orasına burasına baktıktan sonra:

— Bir de kilot vereceksiniz, dedi.

— Yahu, dedim, onu da nereden çıkardın? Şu pantolon, kovanın ücreti değil mi?...

— Evet.

— Peki, kilot nesi?

Yusuf efendi boynunu büktü:

— İşletme vergisi beyim, işletme vergisi!

Sermet SOMUNKIRAN

İhlamur Sk. No: 11, Göztepe

EV KADINLARI :

ÇAY

Henüz çiçeği burnunda denemek kadar yeni evliydik. Geceyi, sıcak evimizde çitir çitir yanan sobamızın yanında geçirmek istediğimiz bir akşam yemekten sonra masaya meyve getirdiğim halde, eşim ısrarla çay istedi. Soğuk mutfaka titreyerek girip, demlikte sabahdan kalan çayı bir güzel ısıtıp servis yaptım. İçerken de «Çay nasıl?» diye usulen sordum. Eşim bir kaç yudum aldı, soruma, «Sana benzemiş karıcığım» dedi.

Ne yapсам beğenirsiniz?

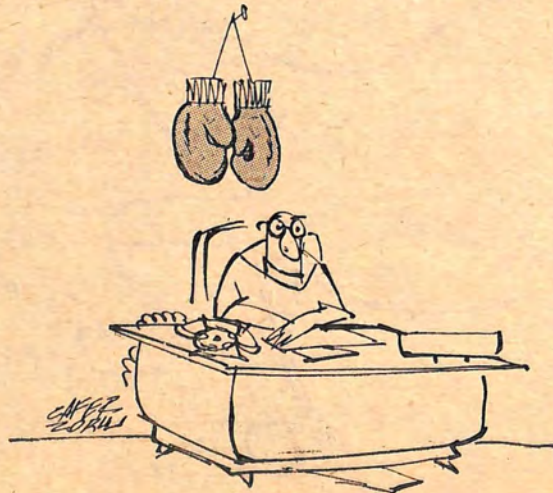
Utandım, sıklıdım, boş bulunarak, «Ben o kadar bayat mıyım yanı?» deyiverdim.

Nuran DURSUN

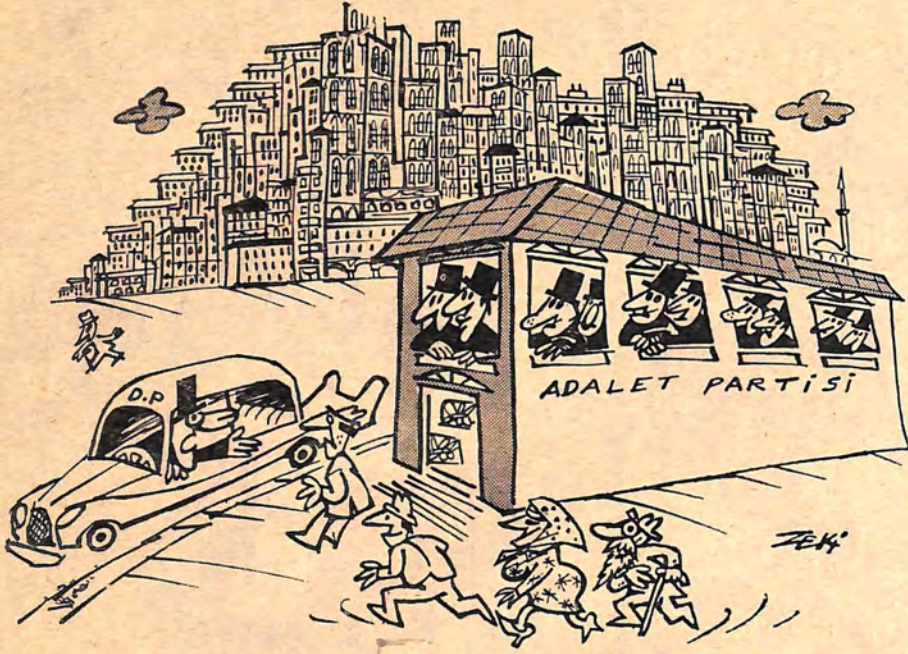
Komando assubayı eş

Eski Foça/İzmir

* SİZİN İÇİN sayfasında yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA aboneli olacağını açıklar, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

DIŞ DOKTORU!

— Size değil beyler... Ben, «dolmuşu bir iki...» diye onlara sesleniyorum!..

TÜRK edebiyatının en güzel başlıklarından biri «Lüzumsuz Adam»dır.

Çok çarpıcı bir etki yaratıyor bu iki kelime yanyana gelince, değil mi?

Çünkü insanlar için «lüzumlu» olmak ya da öyle sayılmak en büyük psikolojik ihtiyaçlardan biridir. Başkalarının gözünde gereksiz duruma düştüğünü farkeden insan yarı yarıya ölmüş demektir.

O yüzden kimse kendi gereklilik derecesini azaltmış göstermeye yahut başkalarıyla paylaşmaya yanaşmaz. Müdürler muavinlere imza yetkisini güç verir, ustalar çırakların kendilerine yettiğini görünce sinirlenmeye başlar, emekliliği yaklaşan öğretmenler gitgide not hasisi olurlar.

Neylersiniz ki felek hiç insafli değildir bu konuda. Sırası geldi mi kimin «lüzumlu», kimin «lüzumsuz» olduğunu insanların yüzüne amansızca çarpıverir.

Feleğin o türlü hesaplaşma cilveleri bazan öyle beklenmedik sonuçlar seriyor ki ortaya! Yalnız kişiler değil, toplum düzeninin vazgeçilmez dayanakları sayılan kurumlar arasında da gerekliliyi gereksizden ayırırken çok fiyaka bozuyor.

Örnek diye bankaları alalım ele. En koyu kapitalist ülkeden en kızıl komünist diyara, en zengin merkezden en yoksul kasabaya, Alaska'nın buzlarından Afrika'nın ormanlarına kadar dünyanın her yerinde bankalar var. Ve her yerin kendi ölçülerine göre en cakalı binalar, en cefakâr işletmeler, en kalantor yöneticiler bankalarda hep.

Böyle olması da normal, değil mi? Çünkü bankalar toplum için gerekli kurumların başında gelir. Onlar olmasa hiçbir ülkede, hiçbir iklimde, hiçbir düzende işler yürümez. Çekler ödenmez, havaleler gitmez, bonolar tahsil edilmez, krediler çıkmaz, akreditifler açılmaz, teminat mektupları yazılmaz, kasalardan önemli evrak

YELPAZE

REFİK ERDURAN

GEREĞİ DÜŞÜNÜLSE...

★

alınmaz; hâsıl hayat durur. Para dönmediği için piyasa tıkanır, ticaret donar, bütün ekonomiyı kırılır.

Öyle değil mi?

Değil.

Bu yılın başında o soruya hangi iktisat öğrencisi «Değil» cevabını verse imtihanında çaktırlırdı. Ama o zamandan bugüne dünya o konuda çok ilgi çekici bir deneme gördü:

İrlanda'nın bütün bankaları —Banka İşçileri Sendikası ile iş anlaşmazlığı yüzünden— 30 Nisan 1970 tarihinde kapılarını kapattılar. Anlaşmazlık Kasım sonlarına kadar, yani aşağı yukarı altı ay sürdü. Bu süre boyunca (ilk günlerde «Bankalar hemen açılmazsa menleket batır» diye feryat eden uzmanların tahminlerinin aksine) işlerin hiç aksamadığı, ekonominin sarsılmadığı, ticaretin daha bile hızlandığı görüldü!

Bu sonuç herkesi, ama en çok da İrlandalıları o kadar şaşırttı ki, şimdi orada «Bankaların Gereklilik Derecesini Araştırma Komisyonu» diye resmi bir inceleme kurulu çalışmaya başladı.

Kısa süreyle de olsa ortaklıktan çekilmenin tehlikesi budur işte. Grev iki kenarı keskin bir silâhtir: insan karşı tarafı güç durumda bırakayım derken kendi gereksizliğini açığa vurabilir.

Geçenlerde İstanbul'da denenilen dolmuş grevini hatırlayın:

Trafikğin dolmuşsuz sokaklarda çok daha rahat aktığı görülünce herkes «Zaten bu dolmuşlar yarıdan çok zarar vermiyor mu?» diye düşünmeye başladı.

Arkadan aynı işin başka türlü sü toplun polisimizin başına geldi.

Onlar da bir çeşit grev denediler.

(Bu «grev» kelimesinin Türkçesi yok. Ama o durumun dilimizde başka türlü anlatılabileceğini o gün bana «Haberin var mı, toplun polisleri işe çıkmamışlar» diyen bir dostumdan öğrendim.

Evet, «işe çıkmamak» grevin Türkçe karşılığı olabilir. «Dolmuşçular işe çıkmamış» denilebilir. Ancak, «Toplum polisi işe çıkmamış» sözü biraz tuhaf kavgıyor.

Toplum polisinin işi nedir ki?)

Eğer söz konusu günde bozguncular sokaklara uğrayıp toplumumuzun altını üstüne getirserlerdi ertesi gün her halde toplum polisimiz bağırlara basılıp baş tacı edilirdi.

Ama hiç öyle bir şey olmadı. Hatta tahrik yokluğundan gençlerdeki huzursuzluğun azalırverdiği görüldü.

Şimdi gelin de sormayın:

— Acaba bu toplum polisi yarıdan çok zarar mı veriyor?

Ama sormayın, daha iyi. Tehlikeli sorular bunlar; insanın ağız alışırda sora sora kafasının nerelere gideceği belli olmaz.

Aklınıza şöyle ihtimallerin takılmaya başladığını düşünsenize:

— Acaba Ankara kodamanları bir gün işe çıkmasalar ne olur?.. İster misin memleket o gün huzura, rahata kavuşursun?.. O zaman «Bunlar yarıdan çok zarar veriyorlarmış» der miyiz?

Deriz tabii!

Dedirtirlerse...

Refik ERDURAN

— «Silâhı Bırak» Haftası başladı. —

Yazısız

PAZARTESİ

Karşılama

Gelişinin üstünden yedi gün geçtikten sonra «Hoşgeldin» diyebildiğimiz için bize darılma 1971...

İhmalimiz, gene seni memnun etmek için.

Ocağı yaktık, masayı hazırladık, elimizde kepeç, aç kalmayasın diye köpük saçan tencereyi karıştırıp duruyoruz. Bir yer gösterememişiz,

bir el sıkamayışımız bundan işte. 1. nanmazsan bak:

Fransa kaynıyor!
Arjantin kaynıyor!
Suriye,
Uruguay,
Libya,
Yunanistan,
Endonezya kaynıyor!
Polonya,
İngiltere,
Lübnan,
Afganistan,
Vietnam kaynıyor!

Vatandaş — Bütün

Bıraksak, dünyanın dibi tutacak! Yok yok, «İyi bir ziyafete konacağız» diyerek kemerini gevşetme hemen. Yukardaki ülke isimlerinin baş harflerini alt alta sırala, ne yiyeceğini anla.

SALI

Önemli bir adım

Hollanda basını, yaptığı geniş incelemelerin sonucunda şu açıklamayı yapmış: «Medenî ülkelerde cinayet oranı yüksek oluyor.»

Bize bugünleri gösteren Tanrıya binlerce şükür.

İşte, sadece İstanbul'da üç gün içinde yedi cinayet!

Geri kalmışlıktan kurtulamadık ama, eli bıçak tutanların sayesinde dünyanın en medenî ülkesi olduk gittik nihayet!

ÇARŞAMBA

Anlaşıldı

CHP'deki olağanüstü durum dikkatinizi çekti mi bilmem. Gözünüzden kaçtıysa, gazetelerde çıkan haber başlıklarını sütunumuza aktararak hatırlatalım:

«Ecevit, Paris'e uçtu.»
«İnönü, teşkilâtın dikkatini çekti.»
«Ecevit döndü.»

«İnönü, CHP. milletvekillerinin Ankara dışına çıkmasını yasakladı.»
«Ecevit, yeniden Paris'e gitti.»
«İnönü, teşkilâta alârm verdi.»

Durdukları yerde «oluyor bunlara derken, bir haber daha:

«Birlikmiş maaş alacaklarını isteyen memurların baskınına uğrayan Belediye Başkanı Atabey kendisinin de cebinde metelik kalmadığını söyleyerek, para bulması için Ankara'ya bir elçi gönderdi.»

CHP'deki hazırlığın içyüzünü biraz olsun anlادınız değil mi?

Kurnazdır Paşa'mız.

Atabey tarafından gönderilen «Para bulma elçisinin» Ankara'ya gelmesiyle, hükümetin tam kadro, dünya ülkelerinden bir «Para bulma gezisi» ne çıkacağını tahmin etti, «İktidara gelmek için fırsat bu fırsattır» diyerek teşkilâta alârm verdi!

Peki, Ecevit'in Paris'te işi ne, diyeceksiniz.

Kırklareli (Hamdibey) köyünde, başı üzerinde testi ile su taşıyamayan kız koca bulamıyor.

— Gazeteler —

— Şu kurnaza bak, köyün en yakışıklı delikanlısıyla evlendi!..

ili eğlencenin tadı tuzu kalmadı. — Gazeteler —

neşemi kaçırdın!..

O, biraz daha kalacağa benzer. Sanırız Ankara'daki hareketi Fransa'dan izleyecek, bir başarısızlık anında Güvenlik Konseyinden yurda bir arabulucu gönderilmesini isteyecek!

PERŞEMBE

Plânlı çalışma

Talepleri karşılamak için Avrupa'ya gemiler dolusu kuru fasulye ihrac etmeye başlamışız.

Bir rivayete göre bütün stoklar tükenmiş de, sıra, yemek için kendimize ayırdığımız fasulyelere gelmiş.

Breh breh!... Görüyor musunuz ne uzun vâdeli plânlarla geleceğini hazırlıyor Avrupalı...

Önce, cici cici ocaklar, küçücük küçücük tüplerle bizi tabii gazın rahatlığına alıştırdılar, ardından fiyat ayarlamasına kalkıştılar.

Ucuzdu, pahalıydı derken dağı gibi stoklarını erittik adamların. Şimdi bekle ki gelsin!

Dedik ya, saat gibi çalışıyor kafaları! Sıkıntı çekmemek için istediklerini vermek zorundayız bugün.

Dadandılar kuru fasulyeye... Onlar istiyor, biz yolluyoruz; onlar istiyor, biz yolluyoruz.

Sonuç: Fasulyeyi Avrupalı yiyor, dünyanın dövizini vererek gazını biz alıyoruz!

CUMA

Zararı yok

Alınan yeni bir karar gereğince bundan böyle keller, körler, kekemeler ve kamburlar öğretmenlik yapamayacakmış.

Ne çıkar?

Tanrı sıkıntıda bırakır mı yarattığı kulunu?...

Millî Eğitim Bakanlığınca ayıklanan kellere, körlere, kamburlara, ağıverir Ankara'nın yolunu!

CUMARTESİ

Cetvelsiz de oluyor

Batılı tip adamları yorucu çalışmalar sonunda, içkili araba kullananları uyaran bir hesap cetveli yapmayı başarmışlar.

Neyse ki bizde bu uyarıyı Maliye yapıyor.

Traş!

GALİP

Meyhaneden çıkanın direksiyona geçeceğini sanarak, iki kadeh atanın burnuna hemen İşletme Vergisini sokuyor!

Ve tabii hemen ayılıyor insan.

PAZAR

Kötü de sayılmaz

İşletme Vergisinden dert yanan gazinocular, yaptıkları basın toplantısında, «Geçinecek kadar maaş bağlasınlar, kulüplerimizi hükümete devrederim» diyerek bir de olumlu teklifte bulunmuşlar.

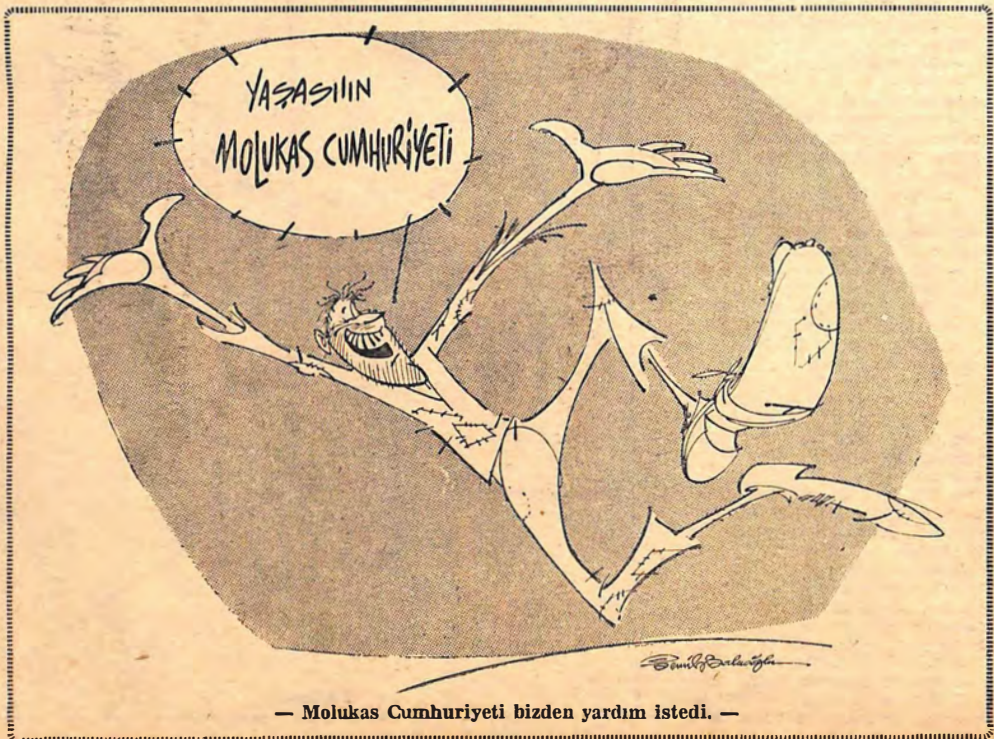
İşin garibi, dünyadaki kumarhanelerin çoğunu Vatikan'ın işlettiğinin açıklandığı sıralarda söylüyorlar bu sözleri...

Nasıl olur dersiniz?

Bize sorarsanız pek kötü de sayılmaz hani!

Din adamlarıyla devlet adamları işbirliği ederler, laneydi, yardımdı; zamdı, vergiydi çeşitli isimler altında para toplamayı bırakıp, işi resmîyete dökerler!

Vedat SAYGEL

— Molukas Cumhuriyeti bizden yardım istedi. —

ŞEKERİ ÖRTA

Muzaffer İZGÜ

— 1 —

ŞİRK kez hafif hafif vurdu yağmur çinko damlara... Sonra, bir boğazdan boşanan sert rüzgâr, çivisi atmış çinkoya şarkılar söyletti. Vurdu çinko, damdaki kalasa, bir daha, bir daha vurdu... Arından gök cevap verdi ona, yarılırmış gibi... Keskin bir ışık aydınlattı toprak duvarları, bir daha öttü gök... Yağmur, tanelerini irileştirdi, çinko damın oluklarından bir anda testiden dökülür gibi boşanmaya başladı sular.

İşte o zaman uyandı Arif onbaşı... Bir zaman rüzgârla karışık, damın uğultusunu, rüzgârın uğultusunu dinledi. Neden sonra, karısının o iri bacağının üzerinde olduğunun farkına vardı. Usulca çekti ayağını, söylenmeden de duramadı:

— Ulan vallaha bir gün bizim bu ayak çont (felç) olacak be! Ocağın batmaya, yastık desen yastık deel bizim bacaklar, gayış gibi, yorgan desen yorgan deel...

Karısı, şöyle bir yan döndü, sonra burnunu yastığın üzerinde kaşıyarak söylendi:

— Ne diyon gene?
— Heç, dedi Arif onbaşı, heç... Altta galamın canı çıksın diyorum. Ezmişsin gene bizim bacağı, çont olmuş çont...

Bacağımı okşadı, sonra karısının tortop yatışına baktı:

— Şurdan baksan danaya benziyor, burdan baksan gayuna benziyor, ulan bu ne biçim yatış?

— İnhhh, dedi karısı Fidan, ihhh... Uyku da uyutmaz bize bu herif!

— Doğru yat doğru, ne o öyle köstü (tarla faresi) gibi, burnunu dikmişsin yastığa, topunu dikmişsin havaya, tam yatağın ortasında... Dua et Allaha ben de senin gibi deelmışim, o zaman tamamdı isimiz, ya sen duvarı deler çıkardın sokağa, ya da ben...

Fidan, kalktı oturdu:
— Niye sokurdanıyor? dedi.
— Ayağımı ezmişsin ayağımı. Çok deli yatıyon.

— Acaba hangimiz?
— Olacak ki bi fotoraf makinesi, çekecen resmini, al diyecen...

— Senin anan deel mi be diyen, yorganın çarşafının içine girip de, çıkarın beni buradan diyen kim, sen deel misin?

— O çocukkendi...

Arif onbaşı, yer yatağının hemen yanından sigara paketini buldu, bir kibrit alevi aydınlattı odayı.

— İçmesen olmaz sanki o zıkkı-mı, dedi kadın.

— Olmaz, çocuğu anasının memesinden ayır bakalım, ayrılır mı?

— Her çocuk ayrılır ama, sen on yaşına gadar emmişsin...

— Gabahat bende mi, anamda...

— Ne yapsın avrat, gara biber sürmüş memesine yalamış yutmuşsun, gırmızı biber sürmüş memesine yalamış yutmuşsun, sulfat sürmüş yalamış yutmuşsun...

— Eyi eyi... Sizin işiniz gücünüz zaten anamın bir olup beni çekış-tirmek... Çekışdirin çekışdirin, sanki aldırın var... Saat kaç ki?

— Sabah oluyor zaar...

— Olacak elbet... Hani gutuplar varmış, altı ay gece, altı ay gündüz. Olmalı ki öyle gece uyumalısın... Uff bacağım da amma ağrımış ha...

— Benim yüzümden...

— O deel be, öteki bacak... Ney-se... Biliyon mu, bekçiler saat başı bağırma-lılar mahallede, heey millet

saat dört, heey millet sat beş! diye.

Arif onbaşı, sandık kapağı biçimindeki pencerenin mandalını oturduğu yerden açtı, pencereyi şöyle hafif aralayarak dışarıya baktı.

— Uu, dedi Fidan, üşüttün...

Arif onbaşı, elindeki kibritli sokağa attı:

— Galiba daha sabaha çok, dedi.

Kızdı kadın:

— Niye uyandırdın ölese beni?

— Lan avrat amma huysuz oldun ha, biz o senin bir tonluk bacağının altından ayağımızı çektik, açdın gözlerini...

— Ya ettiğin lâflar?

— Ooo eyi, ayağınız öyle sızım sızım sızlayacak, heç bi şey demeyecekdik hanım efendiye. Hadi yat yat!

— Tabi yatacam...

Kadın, yorganın altına kayıverdi. Sonra, iki avucunu birleştirip bacaklarının arasına koydu:

— Gözüme üfürme, dedi.

— Lâhavleee, dedi Arif onbaşı. En

eyisi bi gava'l, üfüröcen dışarıya...

Sözünü tamamlamamış, önce boğazını bir gıcık kapladı, sonra sesli sesli öksürdü. Fidan, gözlerini açtı, kocasına baktı:

— Dinmez ki avrat sözlü... dedi.

Dinnese gâvur olur.

Kalktı, kapının yanındaki testiden bir tas su doldurdu, uzattı Arif onbaşıya:

— İç, iç, dedi. Gözlerin gövermiş.

Arif onbaşı, buz gibi sudan iki yudum içti, gözlerinin yaşını sil-di.

Sigarasını aradı. Kadın kızgın:

— Yatağın içine ataydın? dedi.

— Yok be, nah şurda şurda...

Pencerenin yanından sigarasını al-di. Sırıttı:

— Asıl asıl, benim ciğerin asıllı-ğinden geliyor bu, sabah sabah ga-

bul etmiyor işte. Gözü tok meretin.

— Bir gün fişş diye şişerirse, o zaman görürsün...

— Hadi uyu uyu...

— Bırakmıyon ki... Şimdi öksürük

bittii, başga bi şeye başlan...

— Yaatl...

Fidan, yine tortop oldu, yine avuçlarını birleştirip bacaklarının arasına koydu, biraz sonra daldı git-ti... Arif onbaşı, birinci sigaranın tadını alamamıştı. Elindeki izmariti,

pencerenin aralığından sokağa bıraktı. Sonra, yanında bulduğu bir bez parçasını o yarığa tıktı. Tekrar bir

sigara yaktı. Kibriti kapkara oluncaya dek elinde tuttu, parmakları yanmaya başlarken ancak pliff dedi.

İki derin nefes çekti sigarasından. Pencerenin yanına bıraktı. Çok ön-

celeri sarı, ama şimdi rengi belli olmayan sandalyenin üzerinden ceketini aldı. Cebinden ağızlığı çıkarıp,

sigaranın ucuna taktı, bu arada bir nefes daha çekti. Ceketinin iç ce-

bini karıştırdı, evet orada duruyordu, naylon torbanın içinde, koydu-ğu yerdeydi...

Bir kesme şeker çarp-tı eline, ağzına atmışken geri çıkardı, içinden:

«Şekerle sigara, aynı anda verem edermiş insanı» dedi...

Sımsıkı tuttu naylon torbayı... Karısına baktı, şışman olmasına rağmen sapsarıydı karısının suratı. Te-

ni, mattı, gözlerinin yanında da mor mor halkalar vardı. Akşamdan başı-

na bağladığı yağlık, şimdi boynunun yanına düşmüş, sanki boğazına boğ-

mak için dolanmış gibiydi. İçinden, yağlığı tutup çekmek geldi, ama ka-

rasının tekrar uyanacağından korktu...

Sonra gözleri yağlığın ucunda ki pırlı pırlı pullara takıldı...

Bu kör lâmba ışığı altında bile parlıyor-du pullar. Hele içlerinde bir tanesi

vardı ki, tam karısının şu su içeren aşağı yukarı oynayan yerinde, yıldız gibiydi...

— Bunlar da ne ki? dedi. Tekrar sıkı naylon torbayı.

— Bunların bir yüksük dolusu bi lira... Ben gocaman gocaman, hem

de altın, çil çil anam avradım olsun, çil çil... Belki horozlusundan, belki

taçlısından... De işde gadir Allah, de...

Sonra yapacaklarını düşündü... Bu

iki göz yer evinin yerine, tam on katlı bir apartman... Nah pencerele-

ri duvar kadar... Sonra, bir de oto-

mobil kapıya, kuyruklu... Siyah el-bise, rugan ayakkabı... Bir ahçı, bir

de hizmetçi... Hizmetçi genç mi genç, belki de gâvur kıızı. Hani, i-

zerinde beyaz ipekten bir bulüz ve

fişkırın göğüsler, siyah etek, taşan

kalçalar... Neşeli mi neşeli. Gamze-

sinin çukurunda bin gülücük:

«Hoşgeldiniz Arif bey! Şemsiye-ni zi alabilir miyim?»

«Alabilirsin.»

«Nasılınız Arif bey?»

«Sen nasılsın?»

«İyiymi, çok iyi. Sizi gördüm da-ha iyi oldum.»

«Ben de iyi oldum.»

Seslenmez hizmetçi, on katlı a-partman, kapıda otomobil, mutfak-ta ahçı... Bankada da milyonlarca

lira para.

«Oh oh, bu bulüz ne yakışmış sa-na!»

«Aa aa yapmayın Arif bey.»

«Giz azıcık be...»

«Şimdi Fidan hanım görür.»

«Ölese akşama... Hıı, akşama gız, eyi mi?»

«İyi...»

«Amma bak, gene o pembe gombi-nezonumu gey gel ha!»

«Peki!»

Tekrar gözleri pullara ilişti. Ka-rısı çok uygun nefes alıyordu. Pul-lar, bu nefes alışa uygun, bir par-layıp, bir söntüyorlardı. İçinden:

— Çok gahrımı çekti, çok... Yakı-sır mı ona şimdi ihanet etmek, üs-düne başga gül koklamak... Ayp

deel mi sanki?

Cebindeki naylon torbayı tekrar

sıktı:

— Ama, dedi içinden, hep zengin-ler yapıyorlar öyle. Sen avradın yi-yeceni, içeceni, cebinde harçlığını

temin et, ondan sonra ne diyecek sa-na avrat? Hem hizmetçiye nikâhla-

mayacan ki, altı üsdü gece eyence-si... Sabah oldu mu, yine avradıyın

goynudasın...

Bir horoz öttü öteden, onu başka

bir horoz cevapladı.

— Namussuzlar, dedi, bayram e-diyorlar sabah oldu diye.

— Hıı, dedi Fidan, ne bayramı?

— Ulan ne delik senin gulağın da

be, bayram dedim, bayram.

— Ne bayramı?

— Horuzların bayramı. Duymuyon mu, sabahı ettiler.

— Sen ne duruyon?

— Ben de mi ötiym?

— İstersen öt... Kalk da işe get.

Penceredeki sigara, ağızlığın içi-

de kendi kendine bitmiş, ağızlığın

ucunu yakmıştı. Deminki hilyada u-

nutmuş olsa gerekti. Ağızlığı, pence-

renin yanından aldı, üfürdü, izma-

rit sanki yapışmıştı ucuna. Ağızlığı

avucuna koydu, sonra ardından pat

pat diye iki kez vurdu. Fidan:

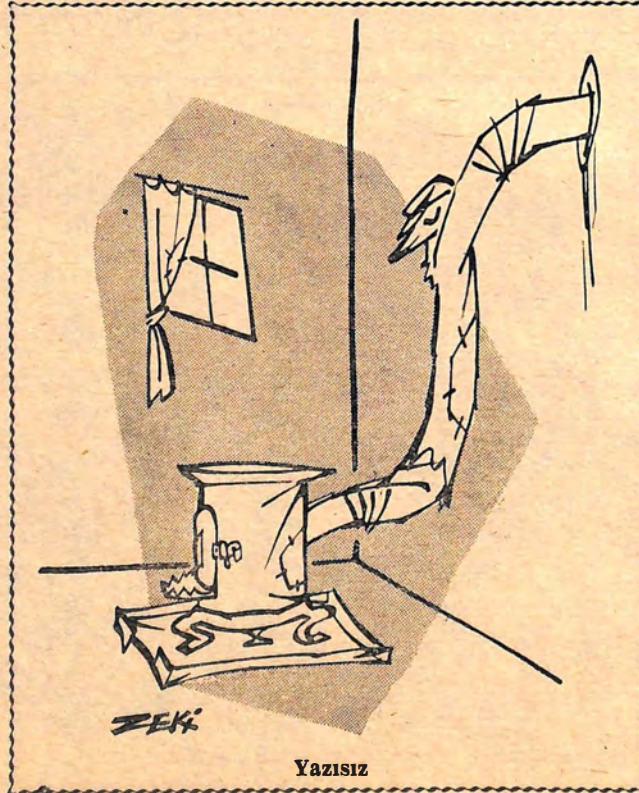
— Kime yapıyon öyle? dedi.

— Ne yapıyorum ki?

— Görmedim mi sandın, elinnen

oh oh der gibi yapıdın.

— Ulan avrat, vallaha sen eyice

Yazısız

huysuz at olmuşsun. Ben ne yaptım bilyon mu, caranın ucunu çıkardım ağızaktan... Olacak olacak, şöyle göreceksin, ayrı ayrı odalar, ayrı ayrı yataklar, hani gâvurlar ayrı yataklarımış ya, onlar gibi. Hem de sünger yataklar, başuçlarında birer telefon, birer de zil...

— Zil?...
— Zil ya, hizmetçi gelsin diye...
Sonra, yatağının yanında bi düyme, basacan, çalacak radyo...
— Evinde saati yok, basacakmışın düymeye, çalacakmış radyo...
— Sen dalga geç baalıım böyle...
Amma tamam bu sefer...
— Hey Allahım, gene o lâflar...
Bre herif geldin nerdeyse kırkbeşine be, akıllan biraz akıllan.

— Hele bak, biz deli miyiz kız?
— Deli etmez senin ettiğin lâfları...

— Yâni sen bu seferkine inanmıyon mu?

— Heçbirine inanmıyorum...
— Lan sana hizmetçi bile dut-cakdım amma, vazgeçtim. Gene gendin yıka, gendin as çamaşırları, gendin bişir yemeği... Ahçı da dutmıyacam. Zaten avrat milletine eyilik yaramaz ki.

Fidan:

— Hadi hadi, yağmur dinmişken çek get işine. İslanım, gene başlan sonra hapşu hapşu...

Karısının inadına, daha sokağa çıkmadan iki kez ardarda hapşırdı. Sonra, uzun uzun burnunu çekti. Kalktı, pantolonunu giydi. Yıllardır kullandığı kullanıla tokasının yanıylıce erimiş olan kayış, tam çekerken kopuverdi.

«Zararı yok» dedi içinden, «nasıl olsa şurda az kaldı, öyle bir askı alırım ki kendime, Avrupa malı...»
Karısına seslendi:
— Hişt avrat, gayış goptu gayış...
— N'apım şimdi?
— Bi ip ver.
— Nerden bulım ipi?
— Uçkurunu ver...
— Benim bi uğgurun başımı yedin, bu ikinci...

Kadın, uçkuruna el attı. Diğilimlünü çözdü, sonra tutup çıkarmak için, yatağın içinde kocaman kalçasını o taraftan bu tarafa çevirdi.
— Maşallah maşallah, dedi Ârif onbaşı, bizim su aygırı bir yanından bir yanına döndü.

Evinden kaçan bir kız, «Koca arıyorum» dedi. — Gazeteler —

Fidan, kızdı, elindeki uçkuru altına atarak:

— Vermiyorum işte, öyle pantolu düşük get, aklın başına gelsin, dedi.
— Şaka ettim kız...
— Vallaha nazar deyirecen bana, ipe döndürecen.

— Ver hele ver, o uçkuru...
— Eyi sahap ol ha...
— Halis gaytandan?...
— Ne sandın ya...

Ârif onbaşı, uçkuru pantolonun üç yerine geçirdi, iki öne, bir arkaya, sonra önünde kocaman bir düğüm yaptı. Artan ipleri pantolonun içine soktu. Çocuklarla anasının yatığı yer, kendi odalarından sadece ince sandık tahtalarıyla ayrılmıştı.

Zaten aslında tek gözdü burası ama, çocuklar büyüyünce, o zaman bir de araya kapı koymak gerekmişti. Çünkü, anasının sağı solu belli olmaz, nereyi açık bulursa oraya daldı.

Aradaki kapının kiltisini oynatmasıyla beraber, Ârif onbaşının anası:
— Gecikdin lan gecikdin, dedi. Sabah olalı ne zaman olduuu...

Cevap vermedi anasına. Dışarıya çıktı. Yağmurdan sonraki ayaz vardı dışarda. Tahtalar, ıslanan damlar, toprak, yağmur yağmur kokuyordu. Daha iyice aydınlanmamıştı ortalık... Kovanın yanına dek gitti, sapıyla bir tas su aldı. Yüzüne yüzüne çarptı... Ocağın başında asılı

duran havluya yüzünü silmeye çalışırken, havlunun ıslanmış olduğunu gördü:

— Yağmur yan yan yağmış demek ki, dedi.

Raftan, sofrası örtüsünü aldı, ona sildi yüzünü... Sigara paketi geldi aklına. Tekrar içeriye girdi. Anası, gözünün birini açarak:

— Lan daha sallanıyon mu? dedi.
— Yoo, sallanmıyorkuk, yürüyo-

ruk...
— De yürü get işine...

— Cara galmış cara...

— Zıkkım galmış de, zıkkım...

Ana, öteki gözünü de açtı, Fidan'a seslendi:

— Gız, ben sana demiyc-muyum bunun caralarını at atışa yak diye? Her gün etek dolusu para caraya... Babası heç içmezdi, bunun gibi deeldi.

Duvarın dibinde yatmakta olan kız:

— Nene bee, dedi.

Kızdı nene:

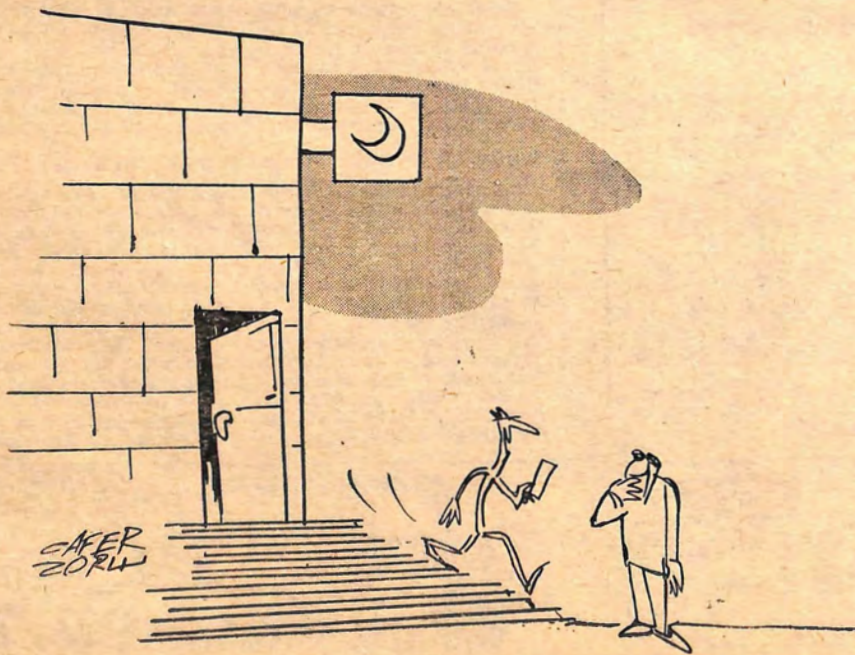
— Ne gız, ne nenesi?

— Uykum vardı...

— Geberip yatıyon işde, yat...

— Amma konuşuyon?...
(Devamı var)

Kan bağışında bulunanlara bedava sinema bileti verilecek. — Gazeteler —

— Kombine bilet aldım da!..

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Gel de basına inan

SUAVİ
SUALP

MUVAFIK

Bu yıl iki milyon turist gelecek

Bu yıl çok şükür turist mevsiminde yurdumuzda gezmek, eğlenmek gayesiyle iki milyon turist gelecek ve beşyüz milyon dolar döviz bırakıp gideceklerdir... Bu turistler daha şimdiden yurdumuza gelmek için hazırlığa başlamışlar, bavullarını, valizlerini hazırlamışlardır. Gelecek olan turistlerin rahat yatıp kalkmaları için beşyüz odalı ikibin

otel daha yaptırılmaktadır... Ayrıca beşbin kadar motel de inşa halindedir. Yalan söylüyorsa Allah canımızı alsın... Gelecek turistlerin her türlü rahatlıklarını sağlamak için ayrıyeten binlerce alafrağa tuvalet de yaptırılmaktadır... Bu yıl turist mevsimi olacak ve adam başına beş kadın iki erkek turist düşecek tir...

Her şey ucuzluyor

Sevinçle öğrendiğimize göre, Muhittin, pahalılıkla mücadele eden zaferle çıkmış ve her şey nedense birdenbire ucuzlamaya

başlamıştır. Altın fiyatlarının sıratle düşmesini temin etmek için sarraflar büyük bir ipile aşağıdan asılmaktadırlar. Vatandaş artık her şeyi istediği kadar ucuza alacak ve bolluktan, yollar geçilmez hale gelecektir... Ucuzluğun görülmemiş şiddette olması için ilgililer bütün tedbirleri almışlar, alamadıklarını ucuzluk yüzünden alabilecek hale gelmişlerdir... Ucuzluğun bu yaz da devam edeceğini, gelecek kıştan sonra ise her şeyin bedava olacağını sayın halkınıza müjdele-

Boğaz'da yalıya giren geminin kaptanı suç bende dedi.

Geçenlerde Boğaz'da Hâşim beyin yalıısına bindirip, beş gardrop, üç ayna ve bir miktar kristal eşyanın kırılmasına sebep olan Mozambik şilebinin kaptanı Zambolo, bütün kabahatin kendinde olduğunu, Boğaz'ın sularını bilmediğinden akıntıya kapılıp yalıya bindirdiğini, ayrıca olay sırasında arkadaşları Fevzi ile rom içtiklerini ve kendini bitmeyecek derecede sarhoş olduğunu

nu itiraf etmiş ve bir müddet ağlamıştır... Kaptan yakalanarak içeri atılmış ve şilebe ihtiyatı naziz konarak tayfaları da nezaret altına alınmıştır... İçinde yüz ton kahve olduğu tahmin edilen şilebin de ruhsatsız olduğu meydana çıkarılmıştır... Ayrıca bunu meydana çıkaran daha ortaya çıkmamakta nedense ısrar etmektedir...

Sürmene'deki olaylı maçın hakemi komadan çıktı.

Sürmene'de geçen hafta oynanan maçta çıkan olaylar sırasında kendini bilmeyen fakat hakemi tanıyan bir seyircinin attığı el bombasıyla ağır yaralanan maçın hakemi Asaf Dündük, doktorların ince ve zarif itinalarıyla dün komadan kendi isteğiyle çıkmış ve bir müddet konuşmuştur... Hakem, «Bana atılan bomba değil rakı şişesiydi... Aslında Kâzım şeyyi bana hava soğuk olduğu için bir iki yudum almam için attı, fakat kazara şişe başıma geldi... Bu yüzden ortalığın karışması ve beş kişinin ölmesi çok esef vericidir... Ayrıca verdiğim penaltı haklıydı... Necati

Nusret'e alenen onsekiz içinde faul yaptım... Yapmasaydı, ben nasıl penaltı verirdim?» demiş ve

sonra öğle yemeğini yemiştir... Hakem Asaf bundan sonra bir şey dememiştir...

MUHALİF

Bu yıl iki turist bile gelmeyecek

Bu yıl turist sezonunda iki kişiden başka turist gelmeyecektir. Gelecekler de, memleketimizde bir saat kadar kalıp gideceklerdir. Gelen turistlerin yatacak bir otel bulamamaları ve hüsnü muamele görmemeleri yüzünden, gelecek bütün turistler hazırlıklardan vazgeçerek valizlerini boşaltmaya başlamışlar ve çamaşırlarını, elbiselerini tekrar gardroplara koymuşlardır... Buna bir nazire olarak turistler kaldıkları motellerin çok kötü olduğunu, bilhassa sıkıştıkları zaman ihtiyaclarını görececek bir umumî tuvalet bile bulamadıklarını beyan etmişler ve bilhassa kadın tu-

ristlere yapılan tecavüz hareketlerinin kesilmemesi halinde bir dahaki sene bile gelmeyeceklerini belirtmişlerdir... Netice olarak bu yıl hiçbir turistin yurdumuza gelmeyeceği gibi giden de olmayacaktır... İşte o kadar...

Her şey pahalılaşıyor

Esefle ve üzüntüyle öğrendiğimize göre, hayat ve fiyatlar gündüne pahalılaşmakta ve vatandaş pahalılıktan feleğini şaşırarak hale gelmektedir. Bilhassa altın fiyatlarının baş döndürücü bir hızla yükselmesi, bir kilo ıspanağın bile 680 kuruşa çıkması vatandaşları çileden çıkarmakta ve evinde et yemeği pişirenler tesbit edilerek polis marifetiyle götürülmektedir. Pahalılık yüzünden sinirler gergin olduğundan her gün yüzlerce yaralama, ka-

ralama, vurma kırma, irtikâp vakaları olmaktadır. Tahminimize göre önümüzdeki aylarda pahalılık görülmemiş seviyeye ulaşacak, paranın yerine marka hâkim olacaktır... Dün binlerce kişi pahalılık yüzünden baygınlık geçirmiş, effaiye bunların üstüne kimyevi köpük sıkarak ferahlamalarına çalışmıştır. Fakat bu suni gayretler de boşunadır. Memlekette bal gibi bir pahalılık kasırgası esmektedir...

Kazayı yapan kaptan suçsuzum dedi.

Geçenlerde Boğaz'da Hâşim beyin yalıısına bilmeyerek ve sırf iyiniyetle bindiren Mozambik şilebinin kaptanı Zambolo, suçun kılavuz kaptan Veysel'de olduğunu söylemiş ve sözlerini şöyle tamamlamıştır: «Ben Boğaz'dan i-

kinici defa geçiyorum, bu suları bilmem... Veysel kaptan kılavuz olduğundan gemiyi ona teslim ettim. Fakat onun daha önceden iki kilo rakı içtiğini öğrendim... Kendisine bu halde şilebi kullanmayacağını söyleyince, bana kendi lisanında bir araba küfür etti ve bu arada da yalıya bindirdi... Tayfaların şahittir...» demiş ve kendisinin hiçbir suçu olmadığını anlaşılarak koyverilmiştir... Gemi dün tamir edilerek yoluna devam etmiştir... Geminin ruhsatı ve kayıtları tamamdır... Yüklü olarak da kahve değil, kakao götürdüğü anlaşılmıştır.

Sürmene'deki olaylı maçın hakemi öldü.

Sürmene'de geçen hafta oynanan maçta çıkan olaylar sırasında kendisine atılan iki el bombası ve beş kurşunla delik deşik olan maçın hakemi Asaf Dündük hemen oracıkta ölmüş, fakat ölmenden önce şu ifadeyi vermişti: «Bana atılan üç el bombası ve kurşundur... Bunu atanları tanımıyorum... Ortahğin karışmasına ve maçın çığıından çıkmasına sebep benim haksız yere verdiğim penaltıydı... Aslında Ne-

cati Nusret'e faul filân yapmadı... Fakat ben bunu faul kabul edip penaltıyı verdim... Çünkü karşı takımdan beşyüz lira almıştım... Bu beşyüz lira iç cebimdedir... Benim gibi hakemler böyle cezaya müstahaktır... diyecek ölmüştür. Olayın asıl cephesi budur... Hakem haksız olmasaydı böyle konuşur muydu? Hakemin öldüğünü ispat etmek için ölüm ilmi haberini de yarmı yayımlayacağız... Bakalım biz mi haklıyız muvafık basın mı?...

Selâhattin'in Lâmbası

Yazan:

SUAVİ SÜALP

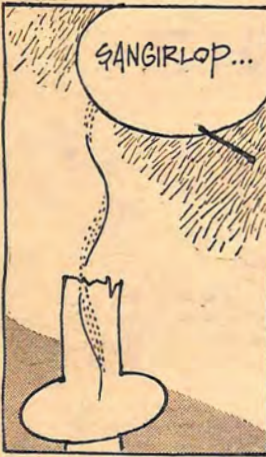
Çizen:

SEMİH BALCIOĞLU

TAVİZ VERMEDİM ... NEYSE MECLİSİN HAVASINI DEĞENMİYORUM . BİR GÜN KAFAMA BİR SANDALYA YEMEK TEHLİKESİ DE VAR . SEN ŞİMDİ LÂMBAYA GİR , AKŞAMA BİRAZ TÜRKÇE VE GÜZEL SÖZ SÖYLEME SANATINI ÇALIŞIRIZ ... TAMAM MI ?

PEKİ BEYEFENDİCİ-
ĞİM ...

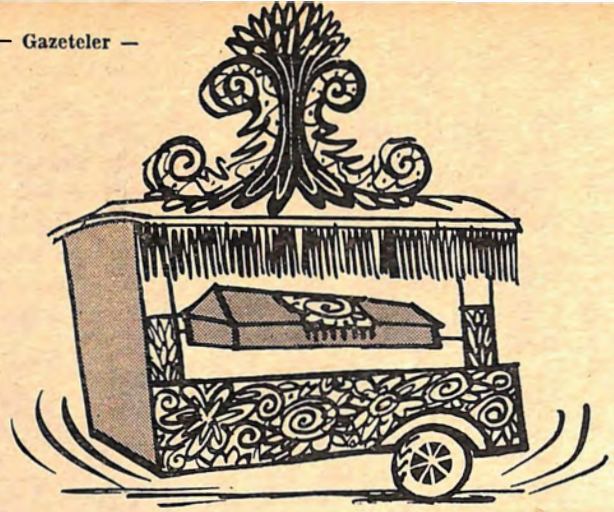
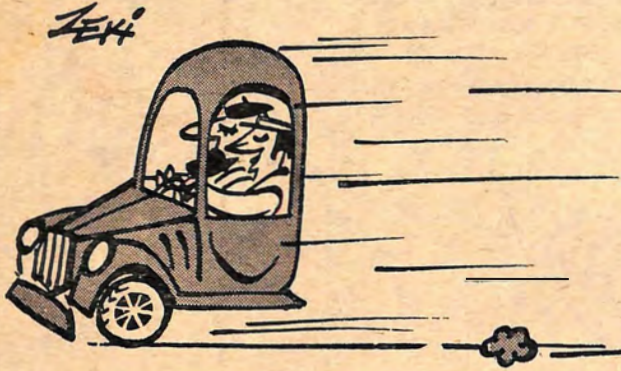

BİR YOLUNU
BULURUZ ..
HAH KAHVECİ
GELİYOR .

KAHVECİ BİR ANDA BEYNİNE YEDİĞİ BİR COPLA KENDİNİ KAYBETTİ .

— Gazla, gazla... Fakir cenazesi değil bu.. ikindiye yetiştirirsek bizi doyururlar!..

YENİ YILDA FALINIZ

KOÇ

Kışın orda, burda dans, sinema ve pastane,
İlkbaharda ayrılık; telefon ve postane...
Yazın onun aşkıyla yanıp kavrulacaksın,
Olan sana oluyor, anladın mı kestane?

BOĞA

İşyerinde işleri müdür sana yıkacak,
Eski sevgilin seni pabuç gibi sıkacak,
Cebin delik ise de müstamele pek bakma,
Yeni yılda yepyeni bir kısmetin çıkacak!

İKİZLER

Karşı cins pas verince olursun hemen âşık,
His hayatın bu yıl da görünüyor çapraşık,
Züğürtlüğün üstüne çifte sevda çekersin;
Bir esmer, bir sarışın... Falın hayli karışık!

YENGEÇ

Sen çekersin cefayı, eller sürer safayı,
Yeni yılda birazcık çalışır şu kafayı,
Falında bir yıldırım nikâhı görünüyor,
Toriği işletmezsen yiyeceksin ayvayı!

ASLAN

Yeni yılda falında ne para var, ne de pul,
Aşk hayatında ise görünüyor bir şen dul,
Fakat o da sonunda bir zengine gidecek,
Sen de onun sarışın arkadaşına vurul!

BAŞAK

Değerini anlayıp âmirin ayılacak,
Aşk bahsinde şöhretin çevreye yayılacak,
Yeni yılda aç artık ağzını şu kesenin,
Sen paraya kıyarsan nikâhın kıyılacak!

TERAZİ

Maaşına zam iste, lâfa karnın tok senin,
Yeni yılda talihin eskisinden çok senin,
Varsın pervane gibi etrafında dönsün o,
Ay görmüşsün yıldız itibarın yok senin!

AKREP

İş hayatın çok rahat, âmirlerin bal, şeker,
Seviyorum diyene tartmadan verme değer;
Yeni yılda gerçekten kendi dengini ara,
O, zengine varacak; para parayı çeker!

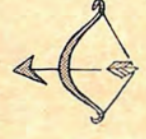
YAY

Geçen yıl flört edip şimdi ipe un serme,
Seviyorsan açıkla, sevdaya göğüs germe,
Yeni yılda ya müdür, ya da şef olacaksın;
Kes artık şu matrağı, ciddi ol, su koyverme!

OĞLAK

Yeni yılda işinde gergin ol, durma ürkek,
Aşk bahsine gelince bu nasıl yufka yürek?
Yeni yılda yeni aşk, artık unut eskiyi...
Seni çok kahretmişti; şeytan azapta gerek!

KOVA

Yeni yılda gerçek ol, Totoya bel bağlama;
Kaynanan olur diye o kadını yağlama,
Şairin derdi zaten kendi başından aşkın;
Sevgilin terkederse bir de kalkıp ağlama!

BALIK

İşinde her güçlüğü torpille yeneceksin,
Biraz para biriktir Martta evleneceksin;
Ev kira, boğaz satın; borçlarla, taksitlerle
Denizden yeni çıkmış balığa döneceksin!

Mukadder ÖZAKMAN

— Offf!.. Küfeye bak be!..

- Dün kocamı hizmetçi ile yaladım.
- Sonuç ne oldu?..
- Parmığımdaki yeni yüzük...

Meziyet

Panayıra gelen gazeteci, bir çadırın üstündeki «Kırk günden beri ağzına bir lokma koymayan açlık şampiyonu Alişa» yazılı levhayı okuyunca ve çadırın önünde oturan şampiyon kızı görünce patronunu bulup sordu:

- Bu genç kadının kırk günden beri bir şey yemediği doğru mu?
- Evet, dedi patron. İnanmazsanız, iddiamızı doğrulayacak bir sürü şahit var burada.
- Gazeteci şaşkın, yeniden sordu:
- Açlıktan başına hiçbir şey gelmiyor mu?
- Geliyor mösyö... Her gün bir sürü İskoçyalıdan evlenme teklifi alıyor!

İltifat

Kollarının arasındaki genç kıza sıkıp duran delikanlı:

- Sizin her şeyiniz hoşuma geliyor, dedi. Fizikiniz, moraliniz... Siz benim neyimi beğeniyorsunuz?

Genç kız cevap verdi:

- Bana hediye etmeyi düşündüğünüz arabanızı...

Aynı şey

Kabul gününde beş yaşındaki oğlan fırtına gibi salona girerek, madam Dupont'a:

- Anne, gel bak, ablam bahçede komşunun oğluyla öpüşüyor, diye bağırdı.

Salondaki davetliler gülümseyerek birbirlerine bakarlarken:

- Ne çıkar bundan Mişel, diye kaşlarını çatı madam Dupont. Ablanla komşumuzun oğlu bir kaç aya kadar evlenecekler.
- Anlaşıldı, diye kafasını salladı oğlan. Desene babam da nihayet hizmetçiyle evlenmeye karar verdi... Bu ara öyle sık öpüşüyorlar ki...

Nasıl oldu?

Körkütük sarhoş, sallana sallana evine geldi, elinde anahtarı olduğu halde yarım saatlik bir uğraşmadan sonra binbir güçlüklerle kapıyı açtı. Tam içeri gireceği sırada bir ses duydu:

- Beni cebine koysana!

Baktı, ses geldiği yerde küçük bir dişi kurbağa vardı. Urmursamazlıkla omuzlarını kaldırdı. Fakat aynı ses, yalvaran bir tonla isteğini tekrarladı:

- Beni cebine koysana!

Kurbağayı aldı, cebine koyarak içeri girdi. Sarsak adımlarla yatak odasına yönelip, soyunmaya başladı. Bu kez cebindeki kurbağa:

- Beni yatağına koysana! diye fısıldadı.

Bir robot olmuştu sanki! Kurbağayı cebinden çıkardı, yatağına attı!

- Hikâyenin en şaşırtıcı yönü ne oldu biliyor musunuz?

Ertesi sabah seyahatten dönen bir adam cebinden anahtarını çıkardı, bir çevirişte sokak kapısını açtı, yatak odasına girince şaşkınlıktan dondu kaldı! Zira karısı bir yabancı erkekle yatıyordu ve daha garibi, ikisinin ifadesi de birbirini tutmuyordu!

Kadın:

- Hırsız, ya da bir namus düşmanı olabilir, diyordu.

Erkek ise, yanında çırılçıplak yatan güzel sarışının, aslında bir kurbağa olduğunu iddia ediyordu!

— Çok içtin, yürü eve gidiyoruz artık!..

Yutardı ya...

Ceplerinde sadece bir bilet almaya yetecek kadar paraları bulunan iki deli, Nis'e gitmek istiyorlardı. Ne yapacaklarını uzun uzun düşündüler, durdular, sonunda çaresini buldular. Çişeden bir bilet alıp, tuttular garın yolunu. Turnikeden geçerken iki kişiye bir bilet uzatıldığını gören kontrolör sordu:

- Mösyö'nün bileti nerde?

Biletli olan deli, arkadaşını savundu:

- Ne bileti birader?... O henüz dört yaşını bile doldurmadi.

Kontrolör şaşkınlıkla bağırdı:

- Ne?... Bu Herkül vücutlu, 1.90 boyunda, en az yüz kilo ağırlığında olan ve suratında sekiz günlük sakalı bulunan bu adam mı dört yaşını doldurmadi?

Biletli deli, içini çekerek arkadaşına döndü:

- Gördün ya, bütün kabahat sende... Traş olmayı akıl etseydin, bal gibi yutacaktı yaşını!

- Karıma, «Ava gidiyorum» demekle yalan söylememiş oldum!

Çağımıza uygun

Yaptığı yaramazlıkların cezasını dayak yiyerek ödeyen küçük yaramaz, babasına sordu:

- Küçükken büyükbabam seni de döver miydi?
- Dayağı hak ettiğim zaman elbette döverdi.
- Büyükbabamı da babası döver miydi?
- Gerektiğinde tabii döverdi.
- Allah bilir büyükbabamın babası da, babasından dayak yerdi.

- Hiç şüphesiz...
- Bir süre düşünen oğlan:
- Gel biz şu aile geleneğini yıkalım baba, dedi. Dedelerimizi taklit etmeyi bir yana bırakalım, insan gibi yaşayalım!

Yeni evliler

Erkek, bir günlük karısına:

- Bu koyun yahnisini ne güzel pişirmişsin karıcığım, dedi. İnsanın dana rostosu diyeceği geliyor.

Kadın, neşeyle cevap verdi:

- Bu benim hayatta yaptığım ilk şaraplı tavuğum!

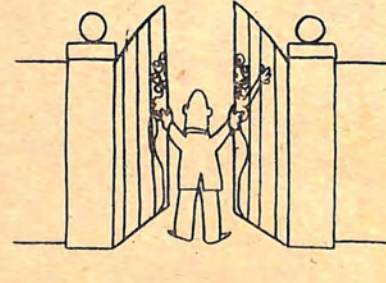
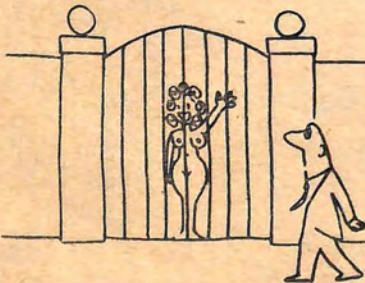
Kurnaz baba

Toto da bütün çocuklar gibi balık yağı içmekten nefret ediyordu. Bir gün babası, getirdiği kumbarayı Toto'ya uzatarak:

- Bu kumbara senin, dedi. İçtiğin her kaşık balık yağı için, bunun içine para atacağım.

Parayı duyan Toto o günden sonra devamlı balık yağı içti, kumbara bir haftada doldu. Oğlunun meraklı bakışları arasında babası kumbarayı açtı, içindeki parayı saydı, sonra gülümseyerek:

- Neyse, dedi, bu parayla iki şişe daha balık yağı alabiliriz!

Yazısız

Dünya Karikatürleri!

— ERKEKLERİ YANINA YAKLAŞTIRMİYOR BU KIZ !..

— ÜZÜLMİYİN, HERŞEYE RAĞMEN BİR TANE DE HAYRANINIZ VAR !..

SÜRPRİZ PARTİYE GİDERSENİZ.

BENİM KAPILDIĞIM YANLIŞLIĞA KAPILMAYIN SAKIN

HEY, NE OLUYORUZ ?.. Bİ GÖZLÜK DAHA TAK ULAN !..

ÇOK İÇMEKTEN SAKININ .

VAY ANASINA, DÖRT GÖĞÜSLÜ KADIN DA HIÇ GÖRMEMİŞTİM !..

KOMŞULARINIZI DÜŞÜNÜN

ŞİMDİ GÖSTERİRİM BEN SİZE !..

ZENGİN BİR BÜFE HAZIRLAYIN .

GELİYORUM ŞİMDİ DELİKANLILAR

DOĞUM KONTROL HAPİ.

CÜMBÜŞ

BU PARTİNİN DÜZENİ BOZUK ... 21 KIZ, 21 ERKEK ... VE BEN AÇIKTA KALDIM .

ANA BABANIN GELİŞİ .

EYET MARTHE, KENDİ EVİMİZDEYİZ. OĞLUNUN KALÇALARINI TANIMADIN MI ?

SON SAATTEKİ DAVETLİLER .

NEDİR BU HA ? BOYKOT MU, İŞGAL MI, YOKSA YÜRÜYÜŞ MÜ ?

VE ERTEĞİ GÜN BEYNİNİZ ZONKLARSA HIÇ HAYRET ETMEYİNİZ

DING DONG DING!
TIC.TAC.TOC..
BOUM BOUM

YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE BAKABİLMESİ

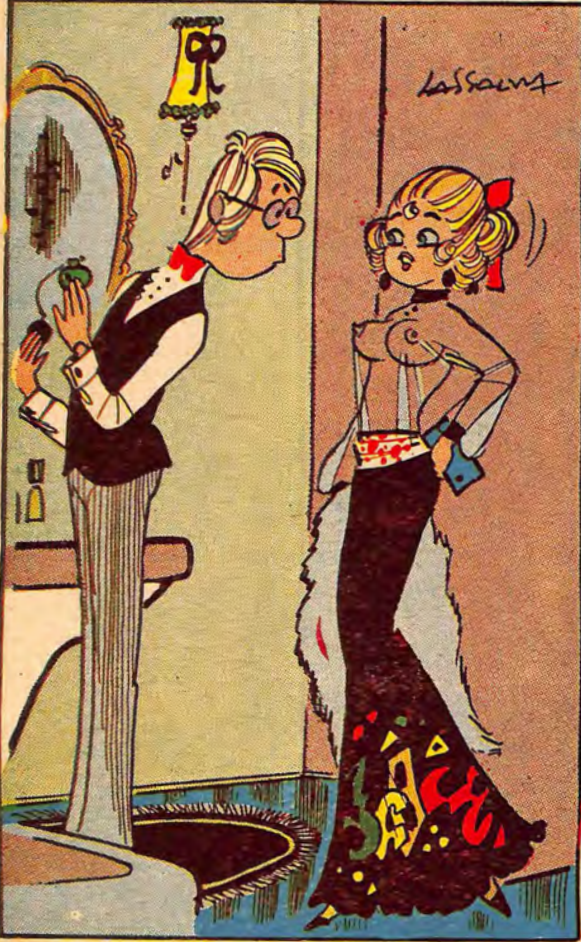

şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.

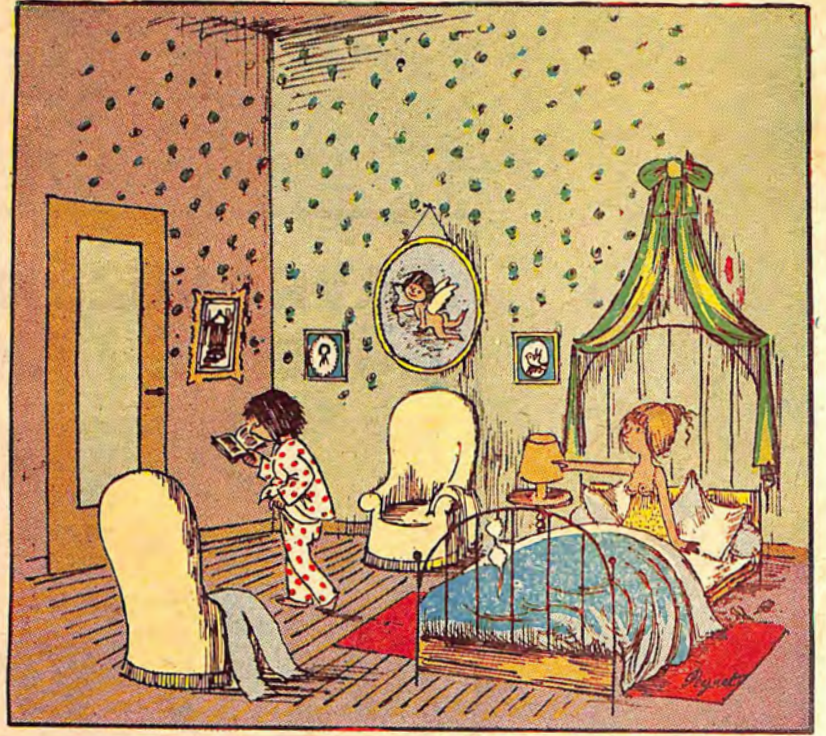
AKBANK

(Ak. : 3)

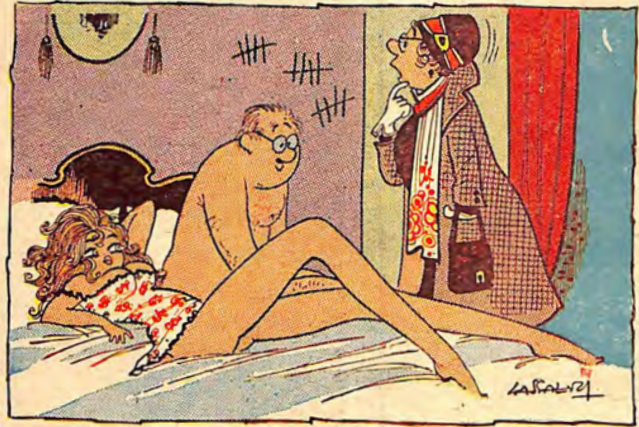
AKI

— ARTIK BU ŞEFFAF BLUZU KORKMADAN GİYE —
BİLİRİM...GRİBE KARŞI AŞILANDIM !

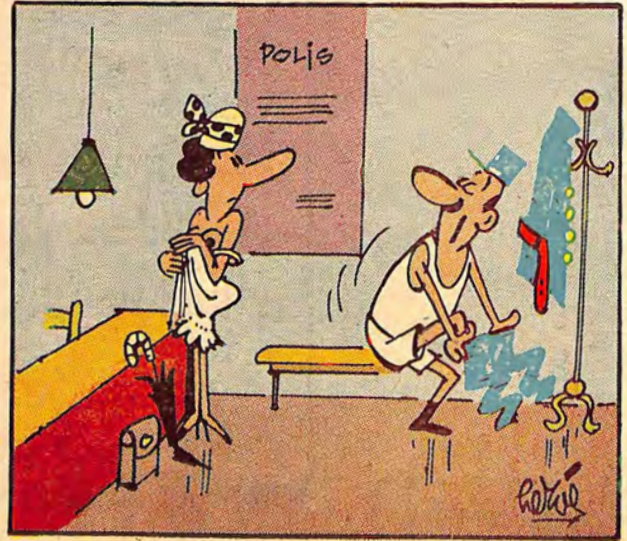
— KAÇ DEFA SÖYLEDİM SANA ŞU "AŞK DERSLERİ" Nİ
GÜNDÜZ OKU DİYE !..

— İMKÂNI YOK POOL !..

— YENİ ALDIĞIM KRAVAT HEPSİNE BEDEL ... ŞU
ESKİLERİ KAPICIYA VERELİM ARTIK .

— HADI ANLAT BAKALIM , NASIL OLMUŞTU O
TECAVÜZ OLAYI ?..